

komm'

BUDAPESTI
KOMMUNIKÁCIÓS ÉS
ÜZLETI FŐISKOLA

III. évfolyam, 7. szám

2009. NOVEMBER

A BKF HALLGATÓI LAPJA

MEGLESTÜK

Chips gyártás Gyógyítás
Filmforgatás

MEGKÉRDEZTÜK

Diego Sabanes Litkai Gergely Viszlai Márk
Merényi Dávid

MEGSÚGJUK

Emberek mögött Frontvonalon

Te sosem tanulsz?

CSIRKE
BÁR

ÉJJEL-
NAPPAL

őszi határidő:
december 15.

DIÁK HITEL

Legyél, aki lenni akarsz!

www.diakhitel.hu
06-40-24-00-24

köszöntő

Így készült: komm'

Mikor hozzáfogunk egy lap készítéséhez, először értekezletet tartunk. Itt kitaláljuk a témákat, megbeszéljük a cikkeket, és kiosztjuk a feladatokat. Kontaktokat keresünk, interjúkat szervezünk, kutatunk, fotózunk és éjszakázunk, míg minden elkészül időre. Lapzártáig minden cikknek és képnek be kell érkezni, ezeket én gyűjtöm össze és rendszerezem. Nagyon sok dologra kell figyelni, mire azt mondhatjuk egy-egy írásra, hogy készen van. A komm' munkatársai jól ismerik a „belepirosozás” módszerét, amellyel apró hibákat és hiányosságokat jelzek a cikkekben. Miután az összes írás átment az olvasószerkesztő gondos kezén, elkészítem a laptükröt, és kitalálom, hogy a cikkek melyik oldalra kerüljenek. Ezt követően mapparendszerbe pakoljuk őket az összes képpel együtt. Ebből tudja majd a tördelőszerkesztő, hogy mit hova kell tennie. Ezen idő alatt Mihályi Barbi is szorgosan dolgozik, hiszen ő az, aki összegyűjti az elkészült fotókat, ráadásul nélküle minden hónapban

csak fehér címlapokkal találkozhatnánk. Amíg a cikkek készülnek, a lapigazgató sem tétlenkedik, hiszen hirdetések szervez, és a gazdasági ügyeket intézi. Sok hónapon keresztül Halász Péter segítette a komm' munkáját, novemberből azonban ezt a feladatkört Ferzsigán A. Gergő vette át. Vele újabb remek emberrel és munkaerővel bővült a komm' csapata. A betördelt szöveg újból korrektúrára esik át. Ezután mehet a nyomdába. Ekkor már csak azt kell megvárni, hogy a főépület portájára érkezzenek a lapok. Ez a legjobb része. Az ember remegő kézzel és hevesen dobogó szívvel veszi kézbe a lapot, amivel hosszú éjszakákon keresztül dolgozott. Ez elmondhatatlan érzés. Ha legalább egy olyan ember van, akinek adhatunk valamit ezzel a hallgatói lappal, már megérte dolgozni.

Így készült a november komm' is. Engedjétek meg, hogy elkalauzoljunk titeket néhány kulissza mögé!

ÁRGYELLÁN EDINA – FŐSZERKESZTŐ

KULISSZÁK MÖGÖTT

Na, mire vagy kíváncsi?

Ha engem kérdeztek, azt az elvet vallom, hogy mindig érdekesebb az, ami a dolgok mögött van.

Persze ezt könnyen meg lehet cáfolni, példának okáért, mondjuk, amikor egy jó pasi vadul integet, azt hiszem, nekem, végül kiderül, hogy a hátam mögött álló csajnak. Ilyenkor örülnék, ha semmi sem lenne a „dolgok” mögött. Lényeg a lényeg, ki ne szeretne egyszer beszabadulni egy filmforgatásra, koncerten a színpad mögé állni, vagy színházban az öltözőben eltölteni a két felvonás közötti időt?

A kulissza szó egyébként eredetileg a színpad két oldalán lévő vászoncsíkokat jelentette, amelyek a színpad mélységi tagolásában játszottak szerepet, persze a takarás és a díszítő funkció mellett. Később már szinte az összes keretet és falat kulisszának nevezték, sőt min-

den olyan technikai elemet, amely a színpadkép megváltoztatásának volt az eszköze. A kulisszák alkalmazása a 18. században fejlődött egységes rendszerré, és a barokk színpadon élte virágkorát.

Manapság már bárminek lehetnek kulisszái, hiszen amikor azt mondjuk, hogy szívesen bepillantánk a „kulisszák mögé”, valójában az elhallgatott részekre vagyunk kíváncsiak. Mindenkinek van ezzel kapcsolatban vágyálma. Szerencsétlenek van, a mostani számból rengeteg olyan infóhoz juthatnak, amit eddig – remélhetőleg – nem tudtak.

Egyik kedves, de furcsa barátom mindenáron egy boncolásra akart bejutni. Természetesen az egész társa-

ságunk ferdén nézett rá, gondoltuk magunkban „nem baj, ha bemegy, úgyis sikítva fog kirohanni”. Kommunikáció szakosként nehéz volt megértenem őt, de végül az orvosin kötött ki. Neki ez volt az a „színfal”, amely mögé mindenképpen be akart osonni, és lám, volt is értelme.

Bármennyire is szeretjük megtudni a titkokat, ez nem minden esetben ajánlott. Ha sokat étkezel gyorsétteremben, ne akard tudni az ott kapható ételek összetételét, ne legyél arra se kíváncsi, miért nem okoznak semmilyen irritációt a kedvenc sminkcuccaid, és igen, téged a golya hozott! Vannak azonban olyan esetek, amikor nem pusztán szabad, de kötelező megosztani társainkkal a kulisszatitkokat, és ennek legcsoadalatosabb példája a vizsgaidőszak, ugyanis rengeteget segíthet, ha tudjuk, melyik könyvet nem fontos elolvasni, hova ülünk, melyik időpontra menjünk oda.

Na jó, szerintem ez a számomra legkevésbé érdekes, hogy inkább a többi cikket olvassátok, így legalább a billentyűzetem is fellelmezhet egy kicsit.

BIRTA BRIGITTA

AZ EAGLE OF THE NINTH KULISSZATITKAI

Hollywood Magyarországon

Idén két nagy hollywoodi produkciót készítenek Magyarországon. Az egyik a katedrálissorozat, amelyet igen nagy nemzetközi várakozás előz meg. A másik a Kevin McDonald rendezte Eagle of the Ninth. Ő jegyezte az Oscar-díjas Utolsó skót király című filmet is, a főszereplő pedig Channing Tatum, aki a Step Up-filmekből lehet ismerős.

A részben történelmi filmben a rómaiak a jók, míg a kelták a gonoszok, a helyszín pedig Nagy-Britannia. A költségvetése körülbelül 25 millió dollár. A kérdés viszont adott: miért éppen Magyarországot választották? A válasz igen egyszerű: itt remek tájak vannak a forgatáshoz, és a statiszták fillérékért dolgoznak (én egy napra hatezer forintot kaptam, ami elsőre nem tűnhet rossznak, ám a 14 órás rohangálásért rettentően kevés). Maga a forgatás Ady-ligeten történt, ami egy gyönyörű tájvédelmi körzet, legalábbis a forgatás előtt az volt. Megdöbbenve láttam, hogy a tisztást, ahol a film készült, egyik részében teljesen megszüntették a növényzettől. Ide egy római erőd épült. A másik felén egy kelta falu, a két között pedig egy földutat csináltak, amelynek két oldalán vadrózsa- és tövisbokrok voltak.

Amikor reggel statisztársaikkal ide megérkeztünk, és kezünkbe nyomták a műanyag pajzsot és valamilyen fegyvert (például egy lándzsát, ami valószínűleg egy indián filmben szerepelt előtte, de volt, aki tomahawkszerű baltát kapott, és volt, aki meg óriás bárdot vagy kardot). Még nem sejtettük, hogy a két ellenséges tábor közötti részén csatát imitálva mi fogunk futkosni. Mindenki derűs volt, leginkább azon mosolyogtunk, hogy a valódi keltákra egyáltalán nem hasonlítunk, a történelmi hűségnek semmi nyoma. Igazi hollywoodi

kelták lettünk. A forgatás első néhány órájában a gazos területen rohantunk az erőd felé. Közben idiótán ordibáltunk, és szépen letaroltuk a növényeket. A néhány büvös szó viszont minden esetben elhangzott: „Camera!” „Speed!” „Action!” Ezután mint az örültek rohantunk.

Később a kelta falu mögötti fák közé vittek minket, ám mivel ott nem látott a kamera, gyorsan jött egy segédmunkás, és azonnal ki is vágott egy fát a tájvédelmi körzetben. Később valaki odasúgta, hogy rengeteget fizettek azért, hogy ezt megtehessék. Tehát mi, magyarok megint szépen eladtuk magunkat Amerikának.

A forgatás másik érdekessége Bicskei Lukács volt, aki egy kelta varázslót alakított, de hányszor csak elhaglandzsáta a szövegét, mind a háromszáz statiszta röhögésben tört ki. A nap vége felé a reggeli derű már teljesen eltűnt, nagyon elfáradtunk. Ezek után talán nem lesz meglepő: senkinek nem ajánlom, hogy hollywoodi filmben statisztáljon.

HÉZSER BENEDEK

KICK- BOX

Kemény csajok

Ma már egyre több nő vállal olyan hivatást vagy szerepet a társadalomban, amiről régebben azt hittük, csak fiúk csinálják. Persze ez a 21. század, de engem is nagyon meglepett, amikor megtudtam, hogy az egyik csoporttársam, Pákozdi Enikő kick-boxol. Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de engem nagyon érdekel, mi viszi rá a nőket az ilyen kemény dolgokra.

- Miért ilyen férfias küzdősportot választottál?

- Egyrészt kíváncsiságból. Másfelől pedig azért, mert előtte tánctagozatos iskolába jártam, és a tánc volt az egyedüli mozgás. De abbahagytam, és a szüleimnek egy idő után ebből elégük lett, kijelentették, hogy keressék magának valamilyen sportot. Valami keményebbet akartam. Elkezdtem keresgetni az interneten, és így találtam rá a kick-boxra.

- Más nem is érdekelt? Nem volt B-terv a tánc után?

- Nem nagyon. Ennek már utánajártam, plusz ez tetszett a legjobban az összes közül. Elmentem egy edzésre, amit nagyon élveztem. Persze láttam, hogy nagyon kevés a lány, de szerintem jobb, ha több fiú van, mert őket jobban lehet ütni, viszont a lányok egymással sokkal durvábbak. Ez nem egy átlagos sport, nem áll minden ut-

cán kick-boxos! Tény, hogy a tánc után ez nagyon kemény sport.

- Mióta csinálod?

- Nyolcadik elején kezdtem, tehát úgy öt éve.

- Indultál már komolyabb versenyen, bajnokságon? Ha igen, mi a legjobb eredményed?

- Egy évet jártam edzésre csak hobbiszinten, utána megkérdezte az edzőm, hogy szeretnék-e versenyző lenni. Mivel így kevesebbet kell fizetni az edzésért, ezért természetesen igent mondtam. De elég hamar abba is hagytam a versenyzést. Egyébként három versenyen indultam, ebből kétszer ezüstérmet vittem haza.

- Miből áll egy edzés? Gondolom, sokat püfölitek egymást...

- Igen! A másfél órás edzésből fél óra a bemelegítő futás, aztán jönnek az erősítő gyakorlatok. Utána párba ál-

lunk, és egymáson gyakorolunk. Tehát az edző ad egy feladatot, és azt kell megcsinálni. Ő mondja meg, hogyan és mennyi ideig. Az elég durva, amikor az edző az edzés végén azt mondja, hogy csinálj meg még ötven felülést, vagy ötven fekvőtámaszt. Mikor ki

vagy fáradva teljesen, akkor is erősíts egy kicsit.

- Lányokkal vagy fiúkkal harcolsz?

- Általában lányokkal, de ha valakinek nincs párja, cserélni szoktunk.

- Komolyabb sérüléseket is szereztél már?

- Igen, egyszer edzőtáborban szétrepedt a szám, rendesen vérzett, de kibírtam.

- Látom, kemény csaj vagy, de a fiúkkal is ugyan-ezt kell csinálni, vagy van könnyítés?

- A fiúk általában rendesek, nem ütnek annyira. Vi-

szont a lányok bátrabbak, merik ütni a fiúkat, mert tudják, hogy ők úgysem ütnek vissza akkorát.

- Okoztál már valakinek komolyabb sérülést?

- Szerintem nem, nem igazán emlékszem ilyenre, de azért elég nagyot tudok rúgni!

- Melyiket szereted jobban, a rúgást vagy az ütést?

- Az ütést annyira nem, mert nem elég erős a karom, szóval inkább a rúgást.

- Most hogy érzed, meddig akarod folytatni ezt a sportot?

- Szeretném nagyon sokáig csinálni, de sajnos az órarendem miatt nem tudok edzésekre járni. Remélem, hogy a következő félévben ez változni fog

- Szerinted a lányok miért üzik ezt a sportot? Meg akarnak felelni a trendnek, vagy csak fel akarnak vágni?

- Nem tudom, hogy ez most mennyire trend, de szerintem ez is szerepet játszik benne. Egyszer, mikor lila folt volt a szemem alatt, akkor persze büszkén viseltem, hogy „ó igen, kick-boxban szereztem”!

- Mondtad egyszer, hogy van barátod. Mit szól hozzá?

- Mikor meghallotta, nem tetszett neki, de most kitalálta, hogy thai-boxolni fog, és majd egymást verhetjük...

PAPP PETI

INTERJÚ A BKFM ONLINE RÁDIÓ ÚJ IGAZGATÓJÁVAL ÉS KOORDINÁTORÁVAL

bkFM: Breaking News

Mikor megtudtam, hogy Csík Anita lett a bkFM új igazgatója nagyon megörültem, de nem lepődtem meg. Tipikusan olyan ember, aki eléggé karakán és kreatív ahhoz, hogy megragadja a kínálkozó lehetőségeket. Aki pedig kicsit is ismeri Zsigó Bencét, vagyis Jacket, az tudja, hogy olyan mentalitással van megáldva, amilyennel senki más. „Pörgős” stílusa mindenkit magával ragad.

– Anita, elmondanád, hogyan lettél a rádió igazgatója?

– Ennek nagyon egyszerű oka volt. Az előző igazgató már végzős, illetve kreativitását más területeken szeretné kibontakoztatni.

– Beavatnál minket abba, hogyan működik a rádió? Sokan azt gondolják, technikai tudás nélkül nem is lehet ezen a területen dolgozni.

– A rádió egyfajta belső alkotóhely; nagy hangsúlyt fektetünk a barátságos légkörre, tényleg törekszünk arra, hogy családias le-

gyen a hangulat, emellett pedig fontosnak tartjuk a szabad véleménynyilvánítást. A műsor mindennap 17:00-kor kezdődik, és 19:00-ig tart, a nap további 22 órájában zene megy. A műsorvezetők pedig maguk szerkesztik az adást.

Aki a dolog technikai részétől fél, annak sem kell aggódnia: az eszközök kezelése rendkívül egyszerű, a stúdió nagyon jól felszerelt. Akinek pedig nem lenne elég az audioélmény, azok webkamera segítségével vizuálisan is nyomon követhetik az élő adásokat.

– Milyen volt először a rádióban?

– Mikor a mikrofon mögé kerültem, eleinte nehéz volt folyamatos beszéddel kitölteni a kétórás műsoridőt úgy, hogy az érdekes legyen, és ne váljon erőltetetté. Persze ebbe is bele lehet rázódni, csak némi idő kell hozzá. Számomra nagy segítség volt, hogy a műsor interaktív. A hallgatók telefonon és különböző internetes fórumokon is hozzászólhatnak a témához, sőt alakíthatják is.

– Milyen terveid vannak a rádió jövőjére nézve?

– Elsősorban az, hogy mindenki tudjon róla. Szeretném, ha sokkal több hallgatót mozgathatna meg, ha beszélne róla, mert a lehetőség mindenki számára adott. Nem kell feltétlenül BKF-es hallgatónak lenni ahhoz, hogy helyet kapjon a stábunkban. Lehetsz hellester is, vagy akár külsős. A hangsúly a jó hangulaton és a kooperatív munkán van. Azt aka-

rom, hogy mindenki úgy tekintsen a rádióra, mint remek lehetőségre, tapasztalatszerzésre.

Próbálunk minél több rendezvényen részt venni, a tavalyi nyílt nap is nagy sikert aratott. Nyitottak vagyunk az újdonságra és a szokatlan ötletekre. Az is előfordult már, hogy az anonim alkoholista klubjával vettük fel a kapcsolatot. Kaphatók vagyunk mindenre.

Mivel a tavalyi csapat nagy része lecserélődött, ezért ami jelenleg elsőbbséget élvez, az az új emberek „integrálása a rendszerbe”. Ebben nagy segítség Jack.

– Nagyon érdekes a szlogenetek: „Nincs Stílusod”. Sokan nem is értik. Meg tudnád magyarázni, mit jelent?

– Igen, de nem szeretném. Mindenkinek a saját fantáziájára bízom.

– Az egyelőre még a háttérben bujkáló, jelentkezésüket fontolgató műsorvezetők megnyugtatására: kiknek ajánlod a rádiózást?

– Mondhatnám, hogy mindenkinek ajánlom, de ez nem igaz. Eléggé eltérő a műsorvezetők személyisége, amit nagyon szerencsésnek tartok; így nincs általános recept, hogy kiből válhat jó műsorvezető. Azt tanácsolnám mindenkinek, akinek felkeltettük az érdeklődését, hogy bátran vegye fel velünk a kapcsolatot, és tegye próbára a képességeit.

– Jack, neked pontosan mi a szereped a rádiónál?

– Koordinátor vagyok. Én vagyok a mumus, aki azért felel, hogy mindig legyen a rádióban műsorvezető, és hogy legyen a műsor tartalmas. Gyakorlatilag engem minden rádióval kapcsolatos dologgal zaklatni.

– Hogyan kerültél a rádióhoz?

– Felvételikor hallottam arról, hogy van ez a rádió. Azt gondoltam, nekem ez kell! Be akarok lépni! A gólyatáborban volt egy sátor, megpróbáltam kicsit „nyomulni”, és ennek ez lett eredménye.

Egyébként, amikor elkezdtem a rádiózást a bkFM-nél, nem gondoltam volna, hogy egy év múlva már ilyen felelősségteljes posztom lesz.

– Szó esett arról, hogy a rádiózás olyan lehetőség, amely mindenki előtt nyitva áll... te ezt hogy látod, kiknek ajánlod?

– Azoknak ajánlom, akik ezzel szeretnének foglalkozni, és igazán érdeklődnek iránta. Nem minden ugyanolyan, mint egy fm-es rádiónál, de azért a lényeg ugyanaz. Akik éreznek magukban erőt, kitartást és határozottságot, akik képesek sziporkázni, vagy nyomni a showdert a mikrofonba. Persze bárki jöhet, hisz Openmic a neve.

– Akik rádiózni szeretnének, hol keresenek téged?

– A stúdió ajtaján (K205) látható kis plakáton találják meg az elérhetőséget. Ott van minden. Telefon, e-mail és név. Egyébként, ha épp a stúdióban vagyok, akkor egy kék lap van kint: „Dr. House m.d. rendel” (Jack itt van). Szeretettel várunk mindenkit!

DÁN DOROTTYA

FELVÉTEL: CSAPÓ 2!

Kicsikből lesznek a nagyok!

Kitartás, kihívás és csapatverseny. Ez a Nagy Vagy! belülről, de ugyanez a csapatok között is. Nem tudom még most sem eldönteni, kinek van nehezebb dolga a forgatáson. A csapazoknak, vagy azoknak, akik felelősek az egész lebonyolításáért.

A csapatok az ország különböző általános iskoláiból érkeztek. A társaság három felnőttből és három gyerekből áll. A feladatokat a forgatási diszpó szerint kellett követnünk – a játékok földön, vízben és levegőben zajlottak. A selejtezők négy csoportjában 2 iskola jut tovább az elődöntőbe.

A legelső forgatás még csak próba volt, amikor is csak egy csapat volt a küzdőtéren, és ők mutatták be, miből állnak a feladatok. A stáb nagy része még nem volt ott, csak egy kamera forgott, amely a főcímnak vette föl az anyagot. A próbaforgatáson

több hibára is fény derült, mivel ez a műsor magyar fejlesztés, előtte még senki sem készített ilyen produkciót. A hiányosságok többnyire kisebb festési hibák, hiányzik egy játéknak a darabja. A felvételeken csak kisebb problémák merültek fel, amelyeket már a következő alkalomra kijavítottunk. Igaz, ezekről a hiányosságokról a csapatok nem tudtak. A versenyszámok közben már minden kész volt arra, hogy a következő részfeladat a pályára kerüljön, és folytassák tovább a játékot. Volt olyan, amelyiknél a medencéhez át kellett telepíteni a kamerákat, és

gyorsan „át kellett állni”. Felvételnél a közvetítő kocsiban volt a producer, a hangmérnök és a főszerkesztő, és ők irányították a két műsorvezetőt, Bánszky Adrienn (Ada) és Szabó Mátét, akik a jó hangulatról gondoskodtak. Minden csapat kapott szurkolóeszközöket. Egy nap négy selejtezőt vettünk fel, ezeket vasárnaponként adják le a tévében. A felvételek körülbelül este 11-ig tartottak, és mind a játékosokat, mind a munkatársakat lefárasztották. Utána nekiláttunk a pakolásnak – rendszerint hajnalig tartott. Ezekben a felvételeken sok mindent lehetett tanulni arról, hogyan fogjon össze egy stáb ahhoz, hogy a munka jó legyen. De arról is, hogy lehet barátságokat kötni és ismereteket szerezni.

PINTÉR SZABOLCS

ÉLET EGY NAPILAP SZERKESZTŐSÉGÉBEN

Egy nap = kilenc óra

Nem, kedves olvasó, nem felejtettem el számolni. A fenti képlet helytálló, csak éppen napilapra íródott. Kilenc óra hosszára a feje tetejére áll a szerkesztőség: mindenki rohan, a nyomtató megállás nélkül dolgozik, a kávéautomata folyamatosan adagolja a nélkülözhetetlen koffeint, miközben ujjaink szorgosan kopognak a billentyűzeten...

Reggel nyolctól nyitogatja fáradt szemeit a szerkesztőség: folyamatosan sípol a beléptető kapu, egyre több monitor világít. Ez az ébredés órája. Még csend van. Nem szólnak a telefonok, nem berreg a nyomtató. E-maileket, aznapi – azaz tegnap gyártott – újságot és friss híreket olvasunk.

Kilenckor a lapindító értekezlettel kezdődik a nap, mindenki a nagy tárgyalóban gyülekezik. A főszerkesztő tegnapi munkánk, azaz a mai lap értékelésével kezdi, majd saját szemszögéből ugyanezt a főszerkesztő-helyettes is megismétli. Így dupla dícséret vagy dupla letolás jár mindenkinek, döntetlen eredmény nem szület. A megfellebbezhetetlen ítélet után az újságíróké a szó, a témajavaslatok következnek. Az egyéni ajánlások elbírálását követően szétosztják a kötelező eseményeket, lassan megtelik a tábla. Az aktuális programok egymás alatt sorakozva

várják megvalósítóikat. Ám nem állnak sokáig egyedül, rövid egyeztetés után minden esemény mellé két nevet rendelnek: egy újságíróét és egy fotósét. A megbeszélés ezzel véget ér, a nyugalom helyét átveszi a rohanás. Díjátadás, koszorúzás, épületátadás, szoboravatás, megnyitó, sportverseny, ünnepség, sajtótájékoztató... Hosszú a lista, szorít az idő. Egyik esemény követi a másikat.

Újságíró és fotós együtt pattan be a kocsiba és veszi nyakába a várost. Dugókkal, forgalomkorlátozásokkal és elterelésekkel szállunk harcba a pontos érkezés reményében. Célbaérés után kezdődhet is a munka. Diktafon bekapcsol, felvétel indul. Míg a hanganyag készül, a fotós gyors egymásutánban kapja lencsevégre az interjúalanyt, az ünnepi beszédet tartó polgármestert, a köszöntőt mondó politikusot és igazgatót, a sportversenyek győzteseit. A ki-

állított festményekről és szobrokról készült képek, az elcsípett örömteli pillanatok, a színházi bemutatók és a szabadtéri rendezvények részletei önmagukért beszélnek. A munka oroszlánrészével ezzel véget ért, ismét a szerkesztőségben találjuk magunkat.

Lázás gépelés következik. A reggeli listás rendezvények lassan cikk formájában öltönek testet. Mentés, print. Az utolsó lépések. A nyomtatott példány átolvasása és a megfelelő fotó kiválasztása után irány a nyomda.

Este hat óra, a szerkesztőség elcsendesedik. A monitorok elsötétülnek, a gépek elhalkulnak. A tábla üres lesz, a parkolóból eltűnnek az autók. A pörgés átköltözik a nyomdába. A szalagról ezresével kerül le a napi kilenc óra munkája.

KISS SZIMÓNA

PARTISZERVÍZ FELSŐFOKON –

Avagy hogyan is működik a főiskolás rendezvényszervezés.

Biztosan mindenki érezte már úgy egy átmulatott éjszaka másnapján, hogy miután összekaparta magát kiskanállal, csak úgy megrohanják a hihetetlen képek és arcok, a nagyon jó zenék, a felejthetetlen poénok és az utánozhatatlan koktélok emléke. Vannak olyan bulik, amelyeket az elhanyagolható kategóriába sorolunk, de akadnak olyanok is, amelyek felejthetetlenek. Ezeket többnyire a főiskolás éveink alatt éljük át. ahhoz, hogy mi felhőtlenül élvezhessük a különböző hepöningeket szükség van egy jól összeszokott, szakértői csapatra, amelynek tagjai mindent megtesznek, hogy jól érezzük magunkat. Ríportom nem titkolt célja, hogy kiderüljön, mi is kell egy tökéletes buli megszervezéséhez. Ez ügyben Erdei István „Pujka”, az **Insomnia Produktion, és a **BKF HÖK**, valamint Benda Attila, a **BUDnight** és a **HFF social club** rendezvényszervezőjével beszélgettem.**

– Hogyan indul be a gépezet? Hogyan kezdtek neki egy új rendezvény megszervezéséhez?

István: – Először is megnézzük, milyen az adott rendezvény profilja. Utána egyeztetünk a meglévő partnerekkel és a kiválasztott helyszínnel. Ezután megtervezük a kreatívot, amire ha mindenki rábólintott, akkor megy a nyomdába. Majd jönnek az online reklámok: bannerek, hírlevelek, közösségi oldalak, party weblapok.

Attila: – Még annyit tennék hozzá, hogy ez attól is függ, meglévő rendezvénysorozatról van-e szó, vagy valami újról, mindenesetre minden rendezvény megszervezése egy adott séma alapján történik, amit nagyjából így lehetne összefoglalni: igények felmérése, költségterv, helyszínválasztás, promóció, lebonyolítás, utókommunikáció.

– Milyen szempontokat vesztek figyelembe egy-egy program kialakításánál és megszervezésénél?

I.: – A legfontosabb, hogy tudnunk kell, mik az igények. Az eddigi tapasztalatok azt mutatják, hogy a „Modern tánczene” és az R’N’B

az, ami a legtöbb embert megmozgatja. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy nem lesz Underground buli vagy egy jó kis Rock koncert, de ez persze kisebb helyen és kevesebb emberrel. Mivel sok az új gólya, 2010-ben készíteni fogunk egy új felmérést, amelyből kiderül mennyiben változtak a hallgatók igényei, hogy minél jobban megfeleljünk az elvárásaitoknak.

– Mennyi idő és energia kell ahhoz, hogy egy buli teljesen összeálljon úgy, ahogy azt elterveztétek?

I.: – Ez rendezvényfüggő. Míg egy gólyatábor 4-6 hónapot vesz igénybe, addig egy party 1-2 hét alatt összeáll. Minél régebb óta csináljuk, annál gyorsabb a folyamat, de így is adódhatnak váratlan meglepetések.

A.: – Egyetértetek, ez rendezvénytől függ! Egy bejáratott rendezvénynél elég hozzá néhány nap is, de egy új dolognál ez akár hosszú heteket és hónapokat is igénybe vehet.

– Biztosan akadnak néha kisebb-nagyobb nem várt akadályok, bakik. Ezeket hogyan orvosoljátok?

A.: – Nekünk évente több mint 50 ren-

dezvényünk van, így hozzá vagyunk szokva a gikszerkezhöz - legyen ez kisebb vagy nagyobb-, de eddig még sohasem okozott problémát ezeknek a javítása. A titok egy jó rendezvényszervezői táská, ami tele van hasznos dolgokkal.

I.: – Igen, az életmentő táská! És persze a határozott és gyors kommunikáció, ami mindennek az alapja. A telefont ilyenkor nem lehet kikapcsolni, nem merülhet le, mert bármikor adódhat valami probléma. Eszembe jutott egy nagyon jó stori ezzel kapcsolatban. A tavalyi gólyabálon egy neves teleföntársaság volt a fő támogató, és mivel az utolsó gólyabál volt az évben, ezért meghívták az összes partnerüket, és csináltak egy VIP sarkot számunkra. Ehhez szüksége volt a cég képvise-

lőjének egy árlistára, amiért befáradt a helyre, ahol a bál előtt két nappal közölték vele, hogy ők nem tudnak semmilyen rendezvényről. Volt egy üzletvezetőváltás a helyen, ám ezt velünk elfelejtették közölni. Mondanom sem kell, hogy az ágyból kiugorva érkeztem a helyre, de szerencsére sikerült orvosolni a problémát.

– El tudom képzelni azt a napot! Ilyen rendezvényeknél mennyire kell egyeztetni a vezetőséggel? Többnyire szabad kezet kaptok?

I.: – A vezetőség teljesen ránk bízta a programok megszervezését. Mindig az időpontot egyeztetjük velük, valamint azt, hogy a megjelenő kreatívok ne sértsék a BKF arculati kézikönyvének elemeit.

A.: – Ez nálunk is hasonlóan működik. Mivel több éve szervezünk hallgatói rendezvényeket, ezért kialakult egyfajta bizalom az intézmény vezetői részéről. Persze a folyamatos egyeztetés mindig hasznos, nemcsak a vezetőkkel, de hallgatókkal is.

– Idén egyesült hivatalosan is a BKF és a HFF. Miért van az, hogy külön rendezvények és bulik vannak mindkét sulinak? Nem lenne jobb, ha erősítenétek az egységet és közös bulikat szerveznétek?

A.: – Mindkét intézménynek saját hagyományai vannak a hallgatói rendezvények terén, így azon a véleményen voltunk, hogy pró-

báljuk meg kari szinten a hallgatói rendezvények megszervezését. Persze egyik kar rendezvénye sem zárja ki a másik kar hallgatóit, és közös programok is mindig lesznek, melyek a csapatépítést hivatottak erősíteni. Erről folyamatosan informálódhattok a HÖK-ön, illetve a hallgatói információs felületen keresztül.

I.: – Ugyanezt gondolom én is, hisz azáltal hogy több rendezvény van eltérő zenei stílusokban, csak a lehetőséget adjuk meg, hogy a hallgatók oda menjenek, ahova leginkább szeretnének.

– Tervezték újdonságokat, változtatásokat a bulik terén?

I.: – Mi januártól új helyeken is tervezzük rendezvényeket, új fellépőkkel, de nem szeretném leléni a poént. Természetesen, azoknak sem kell szomorkodniuk, akiknek a szívközött nőtt a B Seven, hiszen lesz még Budán kutyavásár.

– Végül egy kis programajánló?

I.: – Húha! Említhetném a soron következő legfontosabbat, a BKF Kommunikációs és Művészeti kar Gólyabálját a Gellért Fürdő aulájában november 27-én, illetve decemberben lesz egy záróparty és egy amerikai típusú szilveszteri házibuli! Aztán jönnek a sítáborok, a bowlingkupa, blilliárd- és pókerverseny, kocsmatúra, színházlátogatás, filmklub és sok egyéb érdekesség, és persze a jól megszokott bulik új helyeken új fellépőkkel! Minden rendezvényről januártól a www.bkfhok.hu-n keresztül értesülhettek.

A.: – Én csak annyit mondanék, hogy az aktuális programokat a www.hffsocialclub.com és www.budnight.hu oldalakon keressétek, de ha jó bulira vágytok sok ismerőssel, akkor látogassatok el csütörtökönként a Dokk Caféba, ahova 23:30-ig diákigazolvánnyal ingyen is beléphetek.

SZABADOS TÍMEA

CAPTAIN TESZT

Nem csak személyiséget, sokkal többet mér

A tavalyi év folyamán volt szerencsém kipróbálni magam a Captain tesztben. Egészen mást kaptam, mint vártam. Nem csak a teszt volt a meglepő, hanem az értékelés és annak visszaigazolt pontossága.

De mi is ez a teszt, és mit is mér pontosan? A Captain tesztet, 1982-ben alkotta meg egy csoport szakember, Svédországban. Céljuk, melyet sikerült elérniük, egyszerű volt. Kidolgozni egy tesztet, ami célirányosan az emberek munkához való hozzáállását vizsgálja.

A 183 kérdés 38 faktort vizsgál egy tízes skálán. Mindez elég ahhoz, hogy megfelelően árnyalt személyiségrajzot kapjon a szakember, a leendő munkaerőről. Nincs jó vagy rossz eredmény. A válaszokból nem lehet következtetni a vizsgálat tárgyára, ezáltal szándékosan befolyásolni sem lehet a mutatókat. Hat területen kapható „eredmény” a teszt segítségével: munkaattitűd, döntési képesség, személyiség, szociabilitás, fejlődési területek és attitűdök. Nekem az utóbbi kifejezetten szimpatikus. Hiszen nem csak jellemrajzot kaptam, hanem tanácsot is, hogy milyen területen érdemes fejlődnöm.

A tesztet interneten lehet kitölteni. Szerencsére van lehetőség a teszt félbehagyására és későbbi folytatására. Korábbi kérdésre visszatérni azonban nem lehet. A teszt igen nagy része abból áll, hogy állítás párokból kell kiválasztanunk a ránk leginkább jellemzőt. Ha úgy érezzük, hogy az adott párosból mindkettő egyformán illik ránk, akkor sincs gond. Úgy vettem észre, hogy bizonyos

kérdések ismétlődnek. Az állítaspárok után néhány önismereti kérdés következik, melyek segítségével tízfokú skálán jellemezheted magadat. Végig érdemes őszintén válaszolni, mert a teszt értékelésében kiderül, ha nagyon szétszórt az ember vagy nem ismeri önmagát. Ezzel pedig kényelmetlen lehet szembeszólni, a személyes értékelésen. Merthogy arra is van lehetőség. Bár a teszt kiértékelése után kapunk egy pdf formátumú jellemzést, a személyes elbeszélgetés hasznosabb. Nem csak részletesebb leírást kaphatunk magunkról, hanem tanácsokat is kapunk, illetve feltehetjük kérdéseinket is.

Lehet, hogy sokan nem szívesen töltenek ki ilyen típusú teszteteket. Ezzel szemben a leendő munkaadóink, a cégvezetők egyre nagyobb jelentőséget tulajdonítanak nekik. Egy ilyen teszt tökéletesen kiegészítheti az önéletrajzodat. Hiszen például nem csak te állítod, hogy jó csapatjátékos vagy, alaposan és kitartóan végzed el a rád bízott feladatokat, képes vagy önálló munkavégzésre, hanem ezt egy nemzetközileg elismert teszt eredményével alá is tudod támasztani, mely akár angol nyelven is kérhető! Úgyhogy mindenkinek csak ajánlani tudom, hogy keresse fel a Karrier Centrumot és érdeklődjön a Captain teszt felől, mert megéri.

TRÉBER TIBOR

A BÉKE KATONÁJA

„A fenntartók nélkül Koszovó Chicago lett volna”

Páder Szabolcs 36 évvel ezelőtt született Sopronban. A serdülőkor már Ausztriában érte. Azóta Bécsben él. Már kiskorában rendőr- és katonaruhákba bújva „rendezte” a felnőtteket. 1994-ben aztán a valóságban is kipróbálhatta magát. Ekkor került ENSZ-katonaként a Golán-fennsíkra. Majd tűzszerészként a KFOR-nál teljesített szolgálatot. Azóta testőrként dolgozik, és kick-box oktatással foglalkozik, vagy saját maga készül a megmérettetésekre.

„12 éves voltam, mikor kiköltöztünk Ausztriába. Kaptam egy évet, hogy elsajátítsam a nyelvet, ám időközben barátságot kötöttünk egy cseh fiúval, aki miatt egy bécsi cseh magániskolába akartam járni, és engedtek is az akaratomnak.” Így nyilvánvaló, hogy Szabolcs tökéletesen beszél csehül és angolul, anyanyelvi szinten magyarul és németül. Mostanra már arabul és albánul sem lehetne eladni. Az iskolai évek után behívták katonának az osztrák hadseregbe. Jól érezte magát, megtartotta az egyenruhát. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy ritka jó katonasors jutott neki. „Sorkatonaként a minisztérium sofőrje voltam, sok szabadidővel, kényelmes munkával, jó falatokkal.” Amint letette a sorkatonai egyenruhát, felvette a hivatásosokét, és kéthónapos kiképzés után máris Szíriában találta magát,

az ENSZ békefenntartójaként. Nyolc hónapra szerződött, s mindezt a Golán-fennsíkon töltötte. A megbízás után fejébe vette, testőr lesz. Elvégzett néhány tanfolyamot, ki is próbálta mások védelmét, de akkor még nem találta meg a számítását. Így visszament Szíriába. Akkor jutott eszébe a tűzszerészet. Veszélyes, érdekes, vagyis éppen neki való. Így mikor harmadszor is visszatért az arab–zsidó konfliktus helyszínére már, mint tűzszerész tette, s volt is szükség a tudására. „25 év után egy társammal mi voltunk az elsők, akik beléphetünk a két országot elválasztó aláaknázott övezetbe, mikor egy arab pásztor rátévedt a világ legjobban őrzött határaként emlegetett izraeli–szíriai határsávra, s aknára lépett. Mindhárman életben maradtunk.” Nem fél az aknamezőn, sem a ringben. „Mitől félnék? Minden moz-

dulat begyakorolt, már-már rutinszerű, így aztán nincs is mitől tartani. Jobban izgulok a társaimért, mint önmagamért.” Sokaknak eszébe juthat, hogy vajon hogy zajlik egy kiképzés. A legtöbb ember csak az amerikai filmekben látott képeket hívja vissza segítségül. A valóságban az alkalmassági próba egész másképp néz ki. „Orvosi vizsgálat, pszichológiai teszt, fáradtságpróba. A pszichológiai alkalmasságot például úgy mérik, hogy 12 órára bunkerbe zárják a jelentkezőket, akik minden órában kinyitnak egy lélektani feladatot tartalmazó borítékot. Aki minden problémát helyesen old meg, és kibírja a bezártságot, az alkalmas. Ezután a koncentrációt mérik, majd 12 perc alatt kell lefutni 2400 méter, végül 20 fekvőtámasszal vége is a vizsgának.”

Szabolcs szerint a legnehezebb az egészben, hogy megállja nevetés nélkül. A következő állomásként Dél-Koszovó következett. Ahol már mint a KFOR tagja hatástalanította a robbanószerkeket, amelyeket ő egyszerűen csak játékszereknek hív. A helyi lakosok kedvesek voltak a katonákkal, és a lányok is nagyon szépek arafelé. De a békefenntartóknak kifejezetten tilos a helyi lányokhoz félreérthetően közeledni. Ebben a szakmában a fizetés sem utolsó, de Szabolcs szerint még jobb az érzés, hogy ha csak egy cseppet is, de ő is tehet valamit a világbékéért.

Szabad idejét a kick-box tölti ki. Ausztria 1998-as bajnoka, majd a 2007-es világbajnokságon ezüstérmét szerzett, az elmúlt hetekben pedig Európa-bajnok lett. A 24 órás kick-box Guinness-rekord tartója.

A veszélyes helyzetektől sem került távol. Mivel kommandós kiképzésen is részt vett, testőrként még Juscsenko védelmét is rábízták. Kiskoromban hősként tekintettem rá, ma pedig büszkén emlegetem, hogy ő az én bátyám.

PÁDER PETRA

„OLYAN SZERETNÉK LENNI, MINT ÖNMAGAM”

A versek mögött

Mi zajlik egy költő fejében, mikor leül verset írni? Miért farag rímeket ahelyett, hogy egyszerűen papírra vetné a gondolatait? Némedi Márk nyolc éves korában írta meg első versét, és azóta sem tud szabadulni a költészettől. A csongrádi származású fiatal költő azt is elárulta, hogy miként születnek a versei, és mi az, ami megihleti.

– Jelenleg jogot hallgatsz a Szegedi Tudományegyetemen. Hogy fér össze ez a költészettel?

– A kezdetekkor azt éreztem, hogy a jog nagyon kioltja az írást. Akkor volt is egy nagyobb kihagyásom, amely éves szinten mérhető. Ez egy annyira realista világ, hogy azt hittem, nem fog megférni egymás mellett a kettő. A jog végtelen logikája azonban arra készítet, hogy a körülöttem lévő dolgokat próbáljam egy zárt rendszerbe foglalni. Ez már értékes gondolatokat ad, ha az ember időt fordít arra, hogy egy-egy koncepciót átfogóan is megismerjen. Ilyen szempontból még segíti is az írást.

– Miért választottad éppen a versírást?

– Ez egy nagyon tömör, nagyon intenzív, impulzív műfaj, ami nagy hatással van az emberre. Erős koncentrációt kíván, hogy az ember azt adja át, amit szeretne. Gyö-

nyörű hivatás ez azoknak az embereknek, akik egy picit is nyitottak arra, hogy értéket hozzanak létre.

– Mitől lesz egy költő igazán jó?

– A versírást nem lehet profi vagy amatőr szinten művelni, hiszen a költőket nem az érdekli, hogy a befogadó hogy viszonyul az íráshoz. Engem teljesen hidegen hagy, hogy ki fogja elolvasni a műveimet. A vers melléktermék, ami az ember életéből fakad. Akkor is jön, ha nem jelenik meg, és nem olvassa el senki.

– Akkor miért publikál mégis annyi költő?

– Szerintem minden költő érzi azt, hogy amikor kiadja a verseit, egyúttal önmagából, a lelkéből ad el egy darabot, ami hatalmas dolog. Ez legintenzívebben egyébként József Attilánál érzékelhető, aki szörnyűséggént élte meg, hogy pénzért jelennek meg a versei. Neki ez a megélhetését

is biztosította, de végig úgy érezte, kiárusítja önmagát. A versírásnak a költő szempontjából két célja van. A legfontosabb az, hogy kiadhasssa magából a problémáit, és megnyugtassa a lelkét. A másik pedig, hogy ha publikálják a művét, akkor legalább egy ember okuljon belőle. Hiszen ha valaki olyan dologról olvas, ami az ő életében is jelen van, már maga a tudat megnyugtatja, hogy nincs ezzel egyedül a világon. Csúppán ezért lehet fontos, hogy egy költőnek megjelenjenek a versei.

– Jelent már meg versed?

– Tulajdonképpen az írásaim 70 százalékát publikálták már valahol. Leginkább

Az őszi fények virágai

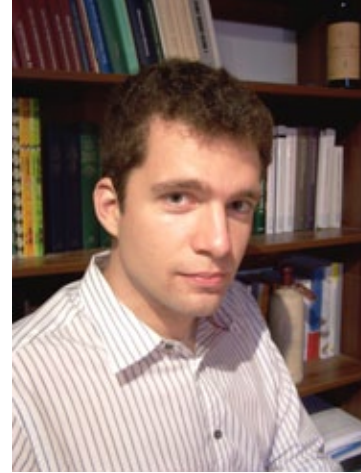
*Múlik a nyár, s a nyájas fák vetkőznek,
Odapillantó, gyöngye szellők csendjén,
Mint fáradt ódon költemények, lengén,
Elhullva, könnyű ágyat vetve ősznek.*

*Haladókló mély szenvedélyek rejtőztek
A régi nyár minden meleg éjjelén,
Mikor odakint ültem, s idő szelén
Holt virágai felém kergetőztek.*

*Gondolkodtam jövődön és életem.
Mennyit érnek, meddig tartanak ezek?
Én ugyanaz maradtam, nem vagyok más.*

*Láttam magam szeretni és ítéleten.
Én is dalokkal hullott levél leszek,
Kinek kijárt az utolsó ragyogás.*

Megjelent:
Üzenet társainak 2004.
irodalmi antológia,
Raszter könyvkiadó és Nyomda,
Csongrád, 2004.

helyi folyóiratokban jelentek meg. Máig létezik egy csongrádi irodalmi lap, amelynek Fövény a címe. A lap mögött van egy irodalmi műhely, amelynek én is évekig tagja voltam. Akkoriban aki oda járt, publikálási lehetőséget is kapott. Emellett ugyanennek a kiadónak a gondozásában létezik egy időszaki irodalmi kiadvány Üzenet társainak címmel. Ebbe is sikerült többször belekerülnöm. Nagyon büszke vagyok rá, hogy Faludy Györggyel egy kötetben szerepelhettem.

– Azt említetted, hogy ilyenkor egy költő azt érzi, hogy eladja önmagát. Nálad akkor ez másképp működik?

– Egyáltalán nem. Már nagyon régen volt, hogy ennyi versem jelent meg. Középsiskolás korban az embernek már vannak ugyan komoly érzései, mégsem annyira mélyek. Az akkoriban született verseimnek még nem volt olyan hatal-

mas kifejező ereje. Részben technikai hiányosságok miatt, részben pedig mert nem vált még akkor eléggé a személyiségem részévé a költészet. Most már egyre inkább érzem, hogy ettől nem tudok megszabadulni. Azok a versek, amelyek most születnek, a legmélyebb érzéseimet tükrözik.

– Honnan merítesz ihletet a verseidhez?

– Egy gondolatnak vagy érzésnek el kell érnie egyfajta intenzitást ahhoz, hogy vers születessen belőle. Ezt nevezem én versküszöbnek. Ezeket le kell írni, mert addig nem hagy nyugodni. A téma teljesen mindegy, hiszen nyilván minden költő pályafutása alatt kirajzolódik az, hogy mikor mi a legintenzívebb az életében.

– Mi az, ami neked most ihletet ad?

– Egy új szerelem. Ő egy soha nem látott hullámot indított el bennem.

– Van olyan hely, ahol gyakran írsz verseket?

– Nincs konkrét helyszín, mert amilyen sokfélék ezek az érzések, annyi helyen tudnak előjönni. Született már vers a szobámban, de van olyan is, amelyik Szegeden, a 7-es troli megállójában. A vers születését én nem a papírra vetéstől számítom, hanem a fejben való megfogal-

mazástól. Mikor leírom, az már csupán technikai dolog.

– Sokszor javítasz bele utólag a műveidbe?

– Változó. Van olyan vers, amit egyből megírtam, és úgy is hagytam, de vannak olyanok, amik agyon vannak javítva. Sokszor nem könnyű betartani a formai követelményeket úgy, hogy ne vesszen el a tartalom. Ezt Faludy Gyuri bácsi fogalmazta meg jól. Az ember elképzeli valamit, ami le szeretne írni. Mikor elkészül, megkönnyebbül a lelke, azt hiszi, mindent kiírt magából, ám mikor visszaolvassa, rájön, hogy a mondanivalójának csupán töredékét sikerült visszaadnia a versben. Azok a jó költők – ha mégis lehet ilyen mondani –, akik a legközelebb jutnak ahhoz, hogy a lehető legtöbbet átadják abból, ami az elméjükben van.

– Többször említetted Faludy Györgyöt. Ő példakép volt számodra?

– Léteznek olyan alkotások, amelyek gyönyörködtetnek, és vannak életpályák, amelyekre felnézek, de példaképem nincs. Ha az ember sok időt tölt azzal, hogy olyan legyen, mint más, akkor az élete igen hamar elszalad. Nem akarok senkit „lemásolni”, olyan szeretnék lenni, mint önmagam.

ÁRGYELLÁN EDINA

CSAK KOMOLYAN

Mi kell a stand-uphoz?

Egyéni látásmód, megfigyelőképesség, jó humor, önmagunkba vetett hit. Litkai Gergely szerint ezek elengedhetetlen kellékei a jó humoristának, és szavait igazolva egész lénye ezt sugározza, amikor felép a Godot Kávéház kivilágított színpadára.

– Komolyan érdekelt a humorista pálya, mikor az egyetemen tanultál, vagy csak hobbi szinten űzted?

– Komolyan. Szerettem csinálni, és sok helyre el lehetett utazni abból, amit így az egyetem mellett kerestem. Dolgoztam egy ügyvédi irodában is gyakornokként, és gondoltam, ez remek megoldás lesz arra, hogy megélejem, és olyan dolgokra költsem a pénzt, amiktől jól érzem magam.

– A Godot Dumasínház Budapest első „stand-up comedy” klubja. Honnan jött az elképzelés, hogy ezt létrehozzátok?

– Arдай Tamással valamint Sáfár Zoltánnal közösen találtuk ki. Tamás vetette fel az ötletet, én ismertem embereket, és Zoltán tulajdonában állt a Godot Kávéház, ahol ez el tudott indulni. Sok dolgunk volt a kezdésnél, hiszen mi honosítottuk meg a stand-up comedy műfaját itthon. A Magyarországon ismert komedisták 80

százaléka itt kezdte. Nem feszülünk meg, hogy megtaláljuk a fellépőket, mert rengeteg esemény van, például az Erdei Humorfesztivál, ahol egy tehetségkutató keretében lehetőséget biztosítunk a fellépésre.

– Felhasználtad a korábbi ismeretségeidet a meg alapításnál?

– Régebben az Esti Show-

derben dolgoztam, s ez nyilván hozzásegített ahhoz, hogy bekerüljünk a tévébe. De igazából szerintem itt nem a kapcsolatok számítanak, hanem az, hogy ez egy jó és érdekes termék, amire az emberek kíváncsiak. Sajnos ez nem úgy működik, mint a politika, ahol tisztességtelen előnyre lehet szert tenni kapcsolatokkal, mert a közönség vagy nevet, vagy nem. A kapcsolatok csupán abban segíhetnek, hogy a termék könnyebben eljusson a nézőkhöz.

– Hogyan születnek az ötleteitek?

– Ez elég változó. Mi is lapozzuk a sajtót, nyomon követjük a politikai eseményeket. Történik valami, és nekünk arról eszünkbe jut valami más. Ötletünk már a Rézangyal Bisztróban, s tartottunk ilyen kreatív bulikat a Godot-ban is, de eljárunk együtt kirándulni például a nagyvárosi Dumavölgybe. Ezenkívül sokat e-mailezünk egymással.

– Van koncepciód, amit egy előadás közben követsz?

– Persze, valamilyen rendezőelv szerint szoktam beszélni, főleg a kabaréelőadások alkalmával. De egy stand-up klubban a közönséget kell kiszolgálni, és előfordult már olyan, hogy módosítani vagy más irányba kellett terelni a témát. Természetes dolog, hogy nem lehet olyan a közönség, amiről az ember álmodik, hiszen Magyarországon van tíz- vagy százezer ember, aki megfordul a Dumasínházban, és nem kívánhatom, hogy mindenki olyan poénokra legyen fogékony, amilyeneket én mondok.

– Óriási dolog, hogy létrejött egy olyan csatorna – a Comedy Central –, amely a humorra teszi a hangsúlyt, és Magyarországon eddig még csak internetről ismert sorozatokat is játszik, mint például a Family Guy. Ho-

gyan kerültél a főszerkesztői posztra?

– Volt vezérigazgatónkkal együtt dolgoztunk az HBO-nál, ő volt a producere a Mennyi?! Harminc! című műsornak. Utána követte pályámat, és egyszer felhívott, és megkérdezte, lenne-e kedvem ebben a pozícióban dolgozni. Majd jó ideig nem történt semmi. Maga a koncepció 2006 végén alakult ki, de csak 2008 tavaszán kezdtük el az előkészületeket, és ősszel indult el a csatorna magyar változata. Mivel négyen alkotjuk a csapatot, rengeteg feladat hárul a főszerkesztőre, vagyis rám. Egy ember készíti az előzeteseket, egy a napi műsorbeosztást, a harmadik a gyártáskoordinátor. Rendkívül sokrétű a munkánk, a műsorok vásárlásától kezdve a saját gyártású produkciók koordinálásán át a promók kitalálásáig, kivitelezéséig. Ezen kívül stratégiát alkotni, költségvetést gyártani... Menedzsmentfeladatok.

– Minek alapján választottok műsort?

– Először is megnézzük, mi elérhető és megvásárolható Magyarország területén. Aztán azt vizsgáljuk meg, hogy más Comedy csatornákon milyen tetszéssel fogadták a kiválasztott műsort, és megnézzük, hogy melyik műsorsávban lenne népszerű, vagyis

hol(mikor?) tudnánk ebből jó nézettséget csinálni.

– Neked van kedvenced a csatornán sugárzott műsorok közül?

– Szeretem a Family Guyt, a South Parkot, de a kedvencem a Ren0911 és Az ítélet: család. De volt olyan, hogy személyes indíttatásból vásárltunk vásárláskor a Youtube-ról. Ilyenek például Remy Gaillard rövid összekötő videói, amelyeket magától Gaillardtól szereztünk meg.

– Hogyan találjátok meg a magyar hangokat?

– A szinkronstúdiók végzik ezt a feladatot, és optimális esetben jóváhagyatják velünk, de volt már rá példa, hogy mi ajánlottunk valakit szereplőnek. Ilyenkor feldobjuk a lehetőséget, ők jóváhagyják, mi jóváhagyjuk, és megszületik a megállapodás.

– Milyen műsorok kerülnek műsorra a közeljövőben? Mondanál néhányat?

– Most indul majd pár kinti Comedy Centralos tartalom: lesznek amerikai stand-up műsorok, a South Park 13. évada és a Family Guy legújabb szezonjait is megvásároljuk remélhetőleg, valamint a főszerepben Reba McEntire Grammy-díjas country énekesnővel Reba címmel indul egy új sorozat.

BÉCSI ORSOLYA

Mi lenne, ha nem lennének?

Talán gyakran gondoljuk szemtelennek a taxisokat, a munkájukat meg feleslegesnek, ám egy egész város minden kis zugát fejből tudni nem kis munka, és néha, ha nem lennének, lehet, hogy nem érnék el a buszunkat, a vonatunkat, vagy nem érnék oda a randevúnkra. Egy 21 éve Szekszárdon dolgozó taxisofoőrrel, Pilisi Bénivel beszélgettem az emberek taxizási, illetve a taxisok emberi szokásairól.

– Milyen izgalmas, érdekes esemény történt már önnel a 21 év alatt?

– Elég sok minden. Volt közte agresszív, humoros és fenyegető is. Például még kezdő taxis koromban egy éjszaka nem akarták kifizetni a fuvart, és a két férfi ki akart rángatni az autóból. Kiszálltam, ők is kiszálltak, de én közben visszaültem, és hívtam a rendőröket. Az egyik fiatalembert elfogták, a másik viszont elszaladt. Kiderült, hogy lopással és betöréssel gyanúsították őket, úgyhogy a többi a rendőrség dolga volt.

– Mikor beül az autóba egy utas, mi a biztosíték arra, hogy fizetni is fog?

– Helyi fuvarnál ezt nem lehet tudni, mert az út végén kell fizetni annyit, amennyit a taxióra mutat.

A vidéki fuvar árát viszont már előre elkérjük. Ki tud-

juk kalkulálni a végleges árat. Például, ha valaki Szekszárdról Bajára akar utazni, akkor az oda-vissza 80 kilométer, amit be kell szorozni az éppen aktuális kilométerárral. Ezt előre elkérjük az utastól, nehogy az történjen, hogy odaérünk, és nem tudja kifizetni a fuvart, mert nincs nála annyi pénz.

– Az utasoknak mi a véleménye erről?

– Van, aki sértésnek veszi a dolgot, ám ezt egy igen egyszerű magyarázattal meg lehet értetni a kedves utassal, miszerint a buszon, a vonaton és a repülőn is mindig előre kell fizetni. Úgy érzem, 80 százaléuk ezt meg is érti.

– Mi történik, ha valaki helyi fuvarnál nem fizet?

– Vannak erre különféle módszerek – rendőrség, bíróság –, de ettől még a pénz nem lesz meg, csak rabolják az ember idejét, ami alatt már

talán a kétszeresét is megkeleshette volna.

– Mennyire ingadozó a forgalom?

– Nagyobb forgalom általában a fizetésnapok környékén, ötödike és húszadika között szokott lenni.

– Ünnepeken hogyan alakulnak a fuvarok és a tarifa?

– Karácsonykor és újévkor ünnepi tarifát számolunk fel, de a többi munkaszüneti napon, például augusztus 20-án rendszeren, tarifamentesen fuvarozunk.

– És az ünnepi tarifa ellenére is sokan igénybe veszik a taxikat?

– Persze, ez ettől független. Aki ezt a szolgáltatást igénybe akarja venni, az meg is teszi, mert ha menni kell, akkor nincs mit tenni.

– Előfordulhat olyan, hogy egy utast nem vállalnak el, mert képtelenség teljesíteni, amit kér?

– Olyat nem vállalunk el, amikor bizonytalan a busznak vagy a vonatnak az elérése. Például ha betelefonálnak, hogy öt perc múlva indul a busz, és siessünk, akkor megmondjuk, hogy nem tudjuk vállalni, mert utána a mi hibánk lenne, hogy a kun-

csaft nem érte el a járművét.

– Kik utaznak a legtöbbet taxival?

– Ez változó. Többnyire az aktív dolgozók utaznak sokat, illetve hétvégén is nagy a forgalom, amikor a fiatalok buliba mennek.

– Megtörtént már, hogy egy utast elutasított, és nem vitte el?

– Persze, mert szennyezett volt a ruhája, vagy olyanak tűnt, aki esetleg nem fizet, vagy veszélyes lehet.

– Mennyire bíznak az em-

berek a taxisokban?

– Ma már többnyire eléggé, bár az idősebbek félnek, és bizalmatlanok velünk szemben. Pedig nem adtunk rá okot.

BÁLINT ZSÓFIA RITA

AZ ÓPERENCIÁS TEGEREN IS TÚL...

Más szemmel

Reisinger Dávid 23 éves televíziós operatőr. Eddig Ázsiában és Európában is számos helyen járt. Afrikán 8 út alatt belül 10 országban forgatott. Többek között a Budapest–Bamako-rallyn, amelyen a BKF is képviseltette magát.

– Hogyan hatott rád, amivel kint találkoztál?

– Az elején megviselt. Már amikor leszálltunk a gépről, megcsapott a teljesen más klíma. A váróteremben helyi nyelven beszéltek, amit nem értettem – csak a sok embert láttam, és a zajt hallottam. A csomagokért másfél óra várakozás után szinte meg kellett küzdenünk. Utána a városba mentünk, ahol tömegközlekedés nem nagyon volt, ahogyan közvilágítás sem. Az árusok petróleumlámpákkal és mécsesekkel világítottak. Ezek a tájékozódási pontok, ha el akarsz jutni valahova. Aztán eltelt pár nap, és kezdtem hozzászokni. Most már nem ér meglepetés.

– Mi a legrosszabb élményed Afrikából?

– Bementünk egy sűrűn lakott részre, és akármerre néztünk, mindenki ránk mutogatott. Rohantak a kocsikkal mellett, és azt kiabálták, hogy „munde!”, ami az ő nyelvükön fehér embert jelent. Mindenhol ez hallatszott. Nagyon frusztráló volt.

– Hogy kerültél egyáltalán Afrikába?

– Bár utazni is nagyon szeretek, elsősorban az örökbefogadott kislányomat szerettem volna meglátogatni, és el akartam készíteni az első önálló filmemet.

– Fiatalokra nem jellemző az örökbefogadád. Honnan jött ez az ötlet?

– Egy afrikai alapítvány felkért, hogy készítsek nekik egy PR-filmet, amelyik arról szól, hogy az emberek fogadjanak örökbe afrikai árvákat. Fél évvel később rendeztek egy afrikai napot, ahová meghívtak. Aznap szakítottunk az akkori barátnőmmel, így nem voltam a legjobb passzban. Ebben az érzelmi állapotban megnéztem azt a PR-filmet, amit mellel én készítettem, és az úgy visszaütött rám, hogy azt éreztem, nekem is muszáj örökbe fogadnom egy gyermeket. Kiválasztottam a hétéves Kasanzi Carmelt, és elkezdtem havi háromezer forinttal támogatni.

– Milyen volt találkozni a „kislánnyal”?

– Vele végül nem találkoztam, mert átköltöztették egy másik városba. De mivel láttam, hogy az iskola, amelynek utalom a pénzt, tényleg létezik, és az árva gyerekek is, akiknek szüksége van segítségre, azóta sem hagytam abban a támogatásukat.

– Később megszületett a filmed is. Mi a témája?

– A Shege címet kapta, ez az utcán élő fiatalembert jelenti. Amikor ilyen gyerekekkel találkoztam, nem sajnáltam őket, hanem csodálattal figyeltem a kitartásukat. Vannak közöttük olyanok, akik kicsi koruktól kint vannak az utcán, és ellátják ma-

gukat. Úgy éreztem, hogy már most többet tudnak az életről, mint például én. Szokás emberekre azt mondani, hogy életművészek. Az afrikai utcagyerekek számomra az életben maradás művészei.

– A kinti higiénéről még nem beszéltünk. Hogyan oldottátok meg például a fürdést?

– Képzeld el egy felmosóödröt, amiben csak a negyedéig van víz, és abban is férgék úszkálnak. Legutóbb ilyenek voltak a körülmények. Ilyenkor az ember legjobb barátja a nedves tisztítókendő.

– Nehéz elképzelni, hogy mit szólnak ezekhez a körülményekhez egy „sztár”. Nemrég Fábry Sándor is csatlakozott hozzátok.

– Amikor itthon találkoztunk, nekem furcsa volt, hogy úgy köszönt el, legyen boldog, mert ekkora sztárral ritkán fogok találkozni. Sejtettem, hogy ő valójában nem ilyen, és kint zokszó nélkül végig is csinálta a hajós túrát. Képzeld el egy tíz méter hosszú, másfél méter széles hajót, amin kilencen utaztunk. Mellékhelyiség híján csak a Kongó folyóba tudtuk végezni a dolgunkat. Azt azért hozzátenném, hogy míg mi elvonulva a hajó végébe mentünk, ő volt annyira exhibicionista, hogy a hajó elejéhez ment, és ott könnyi-

tett magán. Ami viszont nagyon szimpatikus volt benne, hogy kint átváltozott kérdőzévé, és meg akart ismerni.

– Nemrég Csányi Sándorral is dolgoztál együtt. Őt milyennek ismerted meg?

– Nagyon közvetlen és jó fej. Amikor találkoztunk a reptéren, örület volt körülötte, még a beszállókartyákra is autogrammot kértek tőle. De ahogy leszálltunk a gépről, le tudta vetkőzni ezt a szerepet. Vele is volt egy izgalmasabb élményem, amikor rajta kívül még Jaksity Katával forgattunk Nairobi nyomornegyedében. Egyszer csak megjelent három rendőr és egy gépfegyveres katoná, mert nem volt forgatási engedélyünk. Sanyi kiabált velem, hogy tegyem már le a kamerát. Nekünk Katával már volt hasonló tapasztalatunk, így tudtuk kezelni a helyzetet, de ő nagyon megijedt. Végül lefizettük a rendőroket, és Sanyival is megbeszéltük a dolgot.

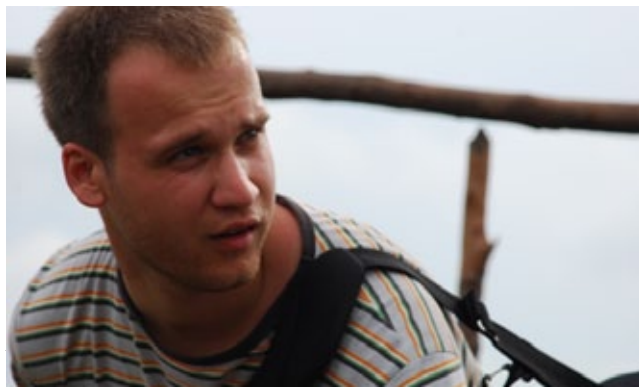
– Máskor is előfordult, hogy gondotok akadtak a hatóságokkal?

– Amikor a Duna TV műsorvezetőjével, Kembe Sorellel Kinshasát akartuk elhagyni, és már csak egy ajtó választott el attól a szabadtól, amely már nemzetközi területnek számít, elénk állt egy hadnagy, és azt kérdezte Sorelltól, hogy mit hajlandó adni azért, hogy engem is átengedjen. Ismerve a kongói helyzetet, ilyenkor direkt eldugjuk a pénzünket, és csak keveset hagyunk magunknál. Elvette az összes pénzt, majd közölte velem, hogy ha csak ennyit tud adni értem, elég nagy bajban vagyunk. Tőlem is elvette azt a húsz dollárt, amit talált, és végül elengedtek.

– Izgalmasan élsz. Mi a terved a jövőre?

– Rendező szeretnék lenni, de ha operatőr maradok, akkor is teljesen fogom érezni az életem.

KANCSÁR EDINA

JÁRJ SZÍNHÁZBA!

Kulisszatitkok kezdőknek és haladóknak

Élmény, álmom. Szórakozás, kikapcsolódás, szabadidős tevékenység. Mentsvár. Szerelem. Mi minden lehet még? Bármilyen. Minden.

„Színház az egész világ...” Shakespeare tudta. Az angol fenegyerek, a drámaírási császára nemcsak felismerte, hogy ez az egyetlen szó milyen központi helyet tölt be az emberek életében. A görögök kitalálták. Oly régóta nem változott semmi. Maga az épület, egy szép este különleges élménye, az érzés, amely hatalmába kerít, amikor a darab kezdetét veszi, egy számmunkra kedves színész/rendező, egy szó, egy nyelvi fordulat. Mindenki másra asszociál, de valahogy mégis ugyanarra gondol.

A színház azon különleges közegek egyike, amelyekről minél többet szeretnénk tudni az emberek. Vágnak a bennfentes-létre, akkor is, ha valójában nem tudják, milyen titkok rejlenek a függöny mögött. Honnan is tudnák? Hiszen egy zárt, sokszor még mindig arisztokratikus, emelkedett kulturális műfajról beszélünk. De akkor hogyan tudunk meg többet a

világot jelentő deszkákról és mindarról, ami ezeket körülveszi? Hogyan legyünk szakavatott nézők? Honnan fogjuk tudni, mit jelent a színházi szakzsargonban a babona, a bemutató/premier, a gázsí, bepróbálás, beéneklés? Mi az és milyen nyelven van, hogy anket? (Közönségtalálkozó, színházi vita – eredetileg francia szó, csak a jelentése változott meg, az ugyanis ’nyomozás’, ’vizsgálat’ volt.) Milyen a színházi csalás, a csók? Mi a hit? Milyen a köhögő, alvó, mocorgó néző, és mit fejez ki viselkedésével? Mit és mikor illik ennie a nézőnek, milyennek kell lennie a percnak, és mit jelent a színpadi évés? Megannyi kérdés, amely általában megválaszolatlan marad. De ha felni akarnánk rájuk, hol keressük a válaszokat?

Színházi szaklapok, webes portálok, interjúk, színházak multimédiás weboldala. Mi szolgálhat plusz információval? Hogyan válhatunk

hozzáértőkké? Idén már második alkalommal rendezték meg az Évadnyitó Színházi Fesztivált, amelynek keretein belül az Andrassy úton minden intézmény felállíthatja a saját standját, pavilonját, netán leparkolhatja ekhós szekerét, és bemutathatja a következő évad tervét, programokat szervezhet, csatasorba állíthatja színészeit. De milyen eszközök vannak még? Bevett szokás a színházi nyílt nap megrendezése, ami kicsiknek és nagyoknak egyaránt jó szórakozást biztosít. Nyilvános próbák, koncertek, felolvasószínház, autogramvászat, jelmezpróba, kulisszajárás, különböző gyermekjátékok (rajzverseny, akadálypálya), szakmai beszélgetések. Na és persze március 27-e, mert ha már lassan mindennek van világnapja, pont a teátrumoknak ne legyen?

Engedjük magunkat elvarázsolni! Figyeljük a hatást! Hiszen ahogyan Balázs Béla is írta, sosem tudhatjuk: „Hol a színpad: kint-e, vagy bent, urak, asszonyok?”

CZENKLI DORKA

MÁS SZEMSZÖGBŐL

A fesztivál mint munkahely

Óriási tömeg, zenebona, buli, haverok, csajok, pasik, egyéjszakás-sátras kalandok. Mindenki ezekre asszociál a fesztivál szó hallatán. De vajon mi van a kulisszák mögött? Milyen lehet egy fesztiválon dolgozni? Ezekre a kérdésekre fogok most választ adni, ugyanis volt szerencsém a VOLT Fesztiválon és a Balaton Soundon is dolgozni.

A VOLT BOLTban dolgoztam, mint pultos. Itt pólókat és egyéb fesztiválos termékeket árultam. Számomra a fesztivál kőkemény munka volt. Figyelni kellett a vevőkre, és mindenkit úgy kellett kiszolgálni, mintha egy régi barátal találkoztam volna. A napirend sem volt egyszerű. Hajnali kelés, rohanás a sátrunkhoz, azután félálomban standolni. Minden egyes terméket megszámlálni, feljegyezni, és az előző számlával összevetni. Nem tűnik nehéznek, de a dübörgő zenében egy csomó pólót, kitűzött meg hasonló dolgokat számolni úgy, hogy pontosnak kell lennie a számnak, az embert próbáló. Ha hibázok, akkor a termék száma nem

fog stimmelni, és ez komoly pénzkiesést jelenthet. Továbbá ez napi 12 órányi folyamatos munkát jelent úgy, hogy nem lehet leülni. Marketing szempontból ez jó fogás: az eladónak TILOS leülni, ugyanis a vásárlónak nem jön meg a kedve a vásárláshoz, ha az őt kiszolgáló személy üldögél, és nem csinál semmit. Éppen ezért egész nap álldogálni és mosolyogni kellett. Az első pár nap után az ember lába már alig bírja tartani a súlyt – már mindene fáj, később esti munka után korai kelés miatt egyre inkább fáradt, de még ezek után is pörögni kell, mosolyogni a vevőkre, minden terméket illedelmesen megmutatni, a tucatnyi kérdésre válaszolni, és fi-

gyelni a pénzre, hogy ne verjenek át. Folyamatosan koncentrálni kell ezekre, nem szabad hibázni, ugyanis több száz, akár több ezer embert szolgálunk ki naponta. Az ellenőrökre is oda kell figyelni, hogy minden szabályos legyen, ugyanis horribilis összegeket rónak ránk, ha szabálytalanságot tapasztalnak. Fesztivál ide vagy oda, bulizni annyit tudunk, hogy műszak után megnéztünk egy-két koncertet, lehetőleg ülve, mivel már napok óta álldogáltunk. Tehát ha legközelebb fesztiválon jártok és buliztok, gondolatok bele, hogy nekünk, dolgozóknak cseppet sem könnyű. Kőkemény és fegyelmezettséget követelő munkahely.

CSENGERI RÓBERT

INTERJÚ VISZLAY MÁRK DIVATFOTÓSSAL

Divatképek

Fiatal tehetség, sikeres művész – leginkább így lehetne jellemezni Viszlay Márkot. Pályafutását a mára már Milánóba átigazolt legendás divatfotós Tombor Zoltán asszisztenseként kezdte, később szabadúszó fényképészként tevékenykedett. Számos női magazinnak fényképez, rendszeresen dolgozik olyan magyar divatmárkakkal, mint a Szegedi Kata, a Nanushka, a Je Suis Belle vagy a USE, az idei évben pedig az év divatfotósa címre jelölték.

– Mióta tudod, hogy divatfotós szeretnél lenni?

– Alapvetően szakácsnak készültem, nem fotósnak, úgyhogy viszonylag későn jött maga a fotózás. Fényképezgettem az embereket, akik a környezetemben voltak, jártam szakkörre, iskolába. A riportot annyira nem kedveltem, a politika, a szociófotó nem annyira mozgott. Szerettem megrendezni a képeimet, így valahol adott volt a divat, ami egyfajta kreatív szabadságot ad. A divatot eszközként használom a fotózásban.

– Hogy kerültél Tombor Zoltánhoz?

– Ez nagyon hosszú történet. Édesapám ruhakereskedő, Zoli apukája meg az egyik legjobb kelmekestő volt a városban. Zoltán és édesapám is ismerték egymást máshonnan. Apu odaadta Zoli számát, hogy hívjam fel, hátha

tanulok tőle valamit. Fotózássokra jártam hozzá, és csináltam, amit ellestem a többiekétől – tehát nem ültem ölbetett kézzel a sarokban. Ő meg mondta, hogy ha úgy gondolom, akkor van nála egy asszisztensi állásom. Jó öt évre ott ragadtam mellette. A legfontosabb időszak volt az életemben.

– Mit tanácsolsz azoknak, akik divatfotósok szeretnének lenni?

– Az egyik legfontosabb dolog, hogy legyen az embernek mentora. Nem a technika határozza meg a fényképeidet, hanem az, hogy te mi vagy, hogy milyen szemlélettel gondolkodsz. Meg kell tanulni a felszínre csalogatni azt, ami benned van, hogy a kép a tiéd legyen. Hozzáteszem, ez hosszú folyamat, igazából életed végéig folyamatosan tanulod! Másrészt meg kell tanulni kommuni-

kálni, először a modellel, aztán a stábbal, későbbiekben pedig a kliensekkel. Ezután jön vissza a technika, mert ugye ebben a fajta fényképezésben az is jelentős szerepet kaphat. Ezeket meg kell tanulni használni, nem feltétlenül jön magától az embernek. Így láthatod, tanulhatod meg, mi annak a folyamata, hogy az elképzelésből fénykép legyen, az megjelenjen, és akár még pénzt is keress vele.

– Hogyan jellemeznéd a saját stílusodat?

– Kísérletező. Nem érzem úgy, hogy lenne saját stílusom, sokféle dologgal próbálgazom. Nagyon tetszik a mozik világa, a fények, a hangulatok. Szeretek filmes lámpákkal dolgozni, szeretnék többet megtanulni erről, közel áll a szívemhez. Ugyanakkor persze sokat kell még tanulnom magáról az egész fotográfiairól, és leginkább magamról! Meg kell találnom először önmagam a fo-

tókon kívül, és utána ezt átültetni a képeimbe. Hogy ebből mi lesz, az a jövő zenéje!

– Van példaképed a szakmában?

– Nincs konkrét példaképem. Nagyon sok, eltérő stílusú fényképész munkái közt találok olyat, ami tetszik. Persze vannak kedvencek, de mindegyik másért!

– Milyen a jó modell?

– Sokan lenéznek a modelleket, de elképzelésük sincs arról, milyen modellnek lenni! A jó modellnek jó színésznőnek kell lennie. Ismernie kell önmagát és a testét, tudnia kell játszania vele, szerepekbe bújni. Fontos a jó kommunikációs készség, az alkalmazkodás, az alázat a munkája iránt. Elég megterhelő dolog 10 órákon át megfelelni állandóan változó igényeknek a világ ezeregy pontján, millió fényképésznek és kliensnek. A jó modell az, aki kitartó, komolyan veszi amit csinál, és megvannak benne az említett tulajdonságok.

– Melyik munkádra vagy a legbüszkébb?

– Változó. Abból adódóan is változó, mert mindig az a kedvencem, amit legutóbb csináltam. Volt a Playboy exkluzív kiadásában egy sorozatom. Két fiú és egy lány egy szállodai szobában heverésznek. Az az anyag az egyik büszkeségem. Per-

szé látom benne a hibákat, látom, hogy mit csinálnék másképp, de viszonylag elégedett vagyok velem. Azokat a munkáimat szeretem a leginkább, ahol szabad kezem van, ahol adhatok magamból. Ez ritka a szolgáltatófényképész munkakörben, amíg nem a stílusodért vesznek meg! Ilyen szerelemmunkák például az utolsó The Roomban megjelent sorozatom, Szegedi Katával készült anyagaim, közös munkáim Lakatos Márkkal, illetve még pár tervező és magazinmunka, amiben egy egész kreatív csapatnak volt lehetősége kibontakozni.

– El tudnád mesélni néhány mondatban, hogyan is zajlik egy divatfotózás?

– Van a folyamatnak egy kreatív, tervezői időszaka.

Összeülünk megbeszélni a stylisttal, a sminkessel, a fodrásszal, a megrendelővel, hogy mit szeretnének látni. Fontos a jó csapatmunka.

A sminkelés általában minimum egy óra, de van, hogy kettő. Aztán a haj is elvesz valamennyi időt, attól függően, hogy mi a feladat. Utána jön egy öltözés. Ha külsőben vagyunk, akkor megyünk az előre kiválasztott helyszínre. Megkezdődik a fotózás, asszisztensek bénáznak a derítőlappal, én üvöltözök. Fényképezünk.

A retus szintén nagyon hosszú időszak. Ez attól függ, hogy mennyire akarsz beleszólni a képbe. A photoshop során alakot igazítunk, lábat formálunk, nyújtunk, bőrt retusálunk... De ez nem jelenti azt, hogy mindegy, milyen a hozott anyag! Ezeket a lányokat és fiúkat alapból, a külsejük alapján is választották a feladatra, ami marad, az már csak apró igazítás, akár egy perspektivikus torzulásé.

– Van esetleg „álommunkád”, amit mindenképp meg akarsz csinálni egyszer?

– Kifejezetten álommun-

kám jelen pillanatban nincsen. Minden olyan munka, ami a jövőben jön, és szerelemmunka lesz, amit a lelkemből csinállok, az álom-munka.

– Ki az a modell, akivel szívesen dolgoznál együtt?

– Számptalan ilyen van... Sok múlik a kommunikáción, a közös hang megtalálásán. Vannak olyan esetek, hogy bármennyire is fantasztikus a modell és szuper a fotós, ha a kettő közt a kémia nem működik, akkor nem lesz jó kép. Lily Cole nekem egy szép nő, de lehet,

ha összekerülnék vele, nem tudnám lefényképezni úgy, ahogy szeretném. Persze a profizmus ott kezdődik, hogy leküzdjük az ilyenfajta akadályokat. Akiról saját képet szeretnék a saját kis könyvembe, az Sophie Marceau.

– Mit szeretsz leginkább a munkádban? És milyen negatív oldalai vannak?

– A legjobb az, hogy azt csinálom, amit szeretek, tehát fényképezek. Jó dolog olyasmint lerakni az asztalra, ami egy alkotófolyamat része, ami te vagy, és nem egy monoton, megtanult dolgot művelsz egész nap. Imádom, amikor megjelenik egy anyag, és anyukám büszkén megveszi az újságosnál. Jó érzés!

Negatív meg talán az, hogy nem túl kiszámítható, mit mikor kell fotózni, ki mikor kér fel. Ez a pénzen is meglátszik, nincs havi fix, vannak jó, na meg rossz és pocsek hónapok. Nem tudod, hogy mit hoz a holnap! Tud az utolsó pillanatban borulni kifizetett nyaralás, családi program, kirándulás, sok jó buli. Van, amikor annyi dolgom van, hogy az napi 24 órában a hét 7 napján egész embert kíván. Én meg nagyon hajlamos vagyok ellustulni, ez meg is látszik néha a szemem alatt. Mindent az utolsó pillanatra hagyok. Nem vagyok jobban a leadási határidőkkel!

A 8 órás munkaidőben nagyon ritkán vagyunk benne. Ez nem is baj, de egy idő után elég nehéz koncentrálni, és összefogni egy egész stábot. A leghosszabb fotózásom, azt hiszem, 27-28 óra volt egyhuzamban. Ezt persze feladata válogatja. Mondhatjuk ezt hátránynak, de fiatal vagyok, élvezem, amit csinállok, benne vagyok a pörgésben, nincs gyerek, nincs család. Úgyhogy nem sírok, ha hétvégén dolgozni kell. Megelőny is tud lenni, hogy nincs fix munkaidő.

– Mik a terveid a következő időszakra?

– Egyrészt az, hogy visszaállítsam az egyensúlyt a megrendelt munkáim és a saját fotózásaim között. Az utóbbi időben elkezdtem elfelejteni azt, hogy milyen magam öröme, az általam kitalált anyagokat fényképezni. Ez nagyon hiányzik.

A külföldre kacsintgatás manapság minden munkában nagyon divatos, az én szakmámban meg szinte kötelező. Jelen pillanatban Hongkonggal tárgyalok, és úgy néz ki, hogy működni fog a dolog. Beszélünk munkákról, de nem kiabálom el, mert még csak tervezési fázisban vannak.

SÁSKA BETTY

www.markviszlay.com

„LEGYEN MIT ENNI FILMNÉZÉS KÖZBEN”

Honnan ered a chips?

Az ember általában el sem gondolkodik azon, vajon honnan erednek a minket körülvevő dolgok. Vegyük például a boltokat, amelyek telis-tele vannak a legkülönbözőbb édességekkel, nasikkal, chipsekkel. Ezek vajon hogyan kerültek a polcokra? A chips Franciaországból ered. Egy étteremben az egyik vendég túl vastagnak találta a sültburgonyát, és visszaküldte a szakácsnak. Erre az megsértődött, és mérgében papírvékonyra szeletelte a krumplit, így sütötte ropogósra. Voilà, így született a chips. Am vettem a bátorságot, és megkérdeztem hallgatótársaim, ők hogyan képzelik: Honnan ered a chips? Számos meglepő ötletet hallottam, ezeket osztom most meg veletek.

„Angoloktól származik szerintem. Valaki véletlenül találta fel. Szerintem ilyen tűzbe ejtős móka volt, vagy valami hasonló.”

Balázs (kommunikáció és médiatudományi szak)

„Szerintem Németországban találták ki, mert a sültkrumpli, ha jól tudom, onnan ered. Ezért azt gondolom, hogy talán ez is. Talán a szegénységből, mert olcsó volt.”

Zsuzsi (kommunikáció és médiatudományi szak)

„Az úgy volt, hogy régen nagyon divatos volt nyers szeletelt krumplit enni, mivel tele van vitaminnal, ropogós, isteni. Viszont egy-

szer egy ismeretlen szakács ezt a sok-sok szeletelt, nyers krumplit véletlenül belelökte a tűzbe. A krumplik megsültek, és bumm, így lett a chips.

Edem (nemzetközi szállítványozási és logisztikai szakügyintéző)

„Szerintem onnan ered, hogy egy francia vén szatyor sült krumplit akart csinálni, de közben el kezdett telefonálni a barátnőjével, és egész vékonyra kezdte vágni a krumplikarikákat. Majd pedig hagyta az olajban sülni, nagyon sokáig. Aztán megnézte, hogy mit művelt, elszégyellte magát, nem akarta, hogy a férje megtudja, és ő maga ette meg. Ekkor jött rá, hogy ez pompás ropogtat-

nivaló, aztán az ünnepeken ezzel kínálta a barátnőt, és nekik is ízlett, és bumm, így lett a chips.”

Ildi (kommunikáció és médiatudományi szak)

„Azért találták ki, hogy legyen mit enni filmnézés közben. Arról meg elképzelésem sincs, hogy honnan ered.”

B. (turizmus-vendéglátás szak)

„Már évszázadok óta létezik. Egy szerzeteskolostorban találták ki arra, hogy amikor böjt van, titokban ezt rágcsálhassák.”

Foka (kommunikáció és médiatudományi szak)

„Gondolom, volt egy Chips nevű ember, aki kitálta, úgy mint a Sandwich és a szendvics. Vagy azért lett chips, mert ropog, mint a sült krumpli, ami angolul chips.”

Zsófi (kommunikáció és médiatudományi szak)

„Szerintem véletlenül jött létre. Sütötték a krumplit, és véletlenül nagyon vékonyra vágták. Ki akarták dobni az ilyen szeleteket, de megkóstolták és rádöbbenek, hogy ez nem is rossz. Egy kis só és kész.

Misi (kommunikáció és médiatudományi szak)

BREDÁK ALEXANDRA

CHIPS GYÁRBAN JÁRT A KOMM' CSAPATA

Tényleg burgonyából készül

Ha valaki azt gondolja, hogy a chipseknek kevés köze van a burgonyához, hatalmasat téved. Testközelből figyelhettük meg, hogy készül el óránként egy tonna chips a Chio zirci gyárában.

A burgonyákat hatalmas helyen tárolják, amely megfelel a növény összes igényének. „A krumpli a világon a legkényesebb. Mindenre megsértődik. Ha túl meleg van kicsírázik, ha túl hideg, akkor megráncosodik. Ha pedig ki-

csit megütődik, hamar meghal. Nehéz a kedvére tenni.”- mondja Kolcsár Zoltán gyárigazgató.

Miután a burgonya a tárolóból a gyárba jut hatalmas vízárammal együtt, egy gépezet megszabadítja a héjától.

Tulajdonképpen úgy kell elképzelni, mint egy hatalmas csiszolópapírt.

Bármennyire is hihetetlen, egy ilyen helyen nemcsak a gépek dolgoznak, hiszen két ember 30 perces váltásban, éjjel-nappal ott ül a futószalag mellett, és válogatják a zöld vagy hibás szemeket.

Miután kiválogatták a méret szerint is szelektált és megtisztított krumplikat, egy olyan henger alakú szerkezetbe kerülnek, amelynek a szélein kések vannak. Egyszerűen vékony csíkokra darabolják őket. A vékony szeleteket körülbelül 190 Celsius fokos pálmajolajban néhány pillanat alatt ropogósra sütik. Ezután jön a válogatás, hiszen az elszíneződött, barnább darabok nem maradhatnak benne. A szalag, amelyen a chipsek haladnak a gépezetben fehér színű, hogy kontrasztos legyen. Egy hatalmas „dobozba” két kamerát szereltek, amelyek folyamatosan figyelik a fehér szalagot, amelyen ha sötétebb foltot- úgynevezett karamellizálódott burgonyát- lát, egyszerűen kifújja a többi közül. A kiválogatott krumpliszeletekkel ezt mégegyszer végigcsinál-

ják, majd a barnább darabok a selejtbe, az egészségesek az „ízestítő hengerbe” kerülnek. Ott az éppen aktuális fűszerbe forgatják a chipset, ahonnan már egyenes út vezet a csomagolóba. Ez a gépezet egyszerűen „elcsípi” a zacskók szélét, és összeforrasztja a nitrogénnel töltött tasakokat. Itt szintén emberek ellenőrzik a megfelelő csomagolást, és ők is dobozolják be a kész termékeket, amelyek először egy hatalmas raktárépületbe, később pedig a boltok polcaira kerülnek.

Bemehettünk abba a helyiségbe is, ahol a fűszereket tárolják. A mindig állandó hőfokú raktárban nem sok időt tölthetünk, mert a ventilátorok egyből beindultak, amint érzékelték, hogy nyitva van az ajtó.

Vendéglátóink még a laborba is beengedtek minket, ahol a beérkező fűszereket, és az alapanyagok minőségét vizsgálják.

Túránk során volt szerencsénk Szabó Gáborral is beszélgetni, aki a cég piackutatási koordinátora. Elmondta, hogy a chips semmivel sem egészségtelebber, mint a többi élelmiszer. Adalékanyagot és tartósítószerrel csak az ízesített termékek tartalmaznak, a sima burgonyachips nem. Ám ezek mennyisége is az átlagérték alatt mozog. A termék sótartalma sem magasabb, mint mondjuk egy házilag készült rántott húsé. A különbség csak annyi, hogy itt az összes só a termék külső felületén található.

A burgonyachips egyébként valóban az energiadús

élelmiszerek közé tartozik, ám egy magyar fogyasztó évente még 500 g chipset sem eszik meg. „A hazai fogyasztó az energiabevitelének csak 0,25%-át fedezi chips-ből, azaz a chips szinte egyáltalán nem tehető felelőssé az elhízásért.” – mondja a koordinátor.

Emellett az sem igaz, hogy csak úgynevezett „műkaja”, hiszen kb. fél zacskó készre sült burgonyachips napi E-vitamin szükségletünk 20%-át, B6-vitaminból 40%-ot tartalmaz.

Emellett persze fontos a rendszeres testmozgás és a gyümölcsök fogyasztása is, viszont egy héten egy zacskó burgonyachips elfogyasztása nem egészségtelen az emberi szervezet számára.

ÁRGYELLÁN EDINA

MIT CSINÁL EGY REZIDENS

A fehér köpeny mögött

Kevés olyan kihívásokkal teli és komoly felelősség-tudatot igénylő szakmát ismerek, mint az orvosoké. Az egészségügyi ágazat egészét tekintve éves szinten az átlagos kereset 152 530 Ft/fő/hó. Kíváncsi voltam, hogy néz ki ez a szakma belülről, és vajon mi visz rá egy fiatal, hogy ezt a pályát válassza. A rengeteg nehézség mellett azért megvannak a maga szépségei is a gyógyításnak, amelyekről dr. Szabó Melinda mesélt nekem, aki 27 éves és sebész rezidens egy pécsi klinikán.

Elmondása szerint már gyermekkorában megfogalmazódott benne a gondolat, hogy orvos legyen. „Mindig felnéztem a doktorokra, hogy mennyi mindent tudnak. Életeket mentenek, és ha valami betegsége van az embernek, ők tudják a megoldást. Gimiben újra előjött ez a gondolat, és a felvételi jelentkezéskor több orvosi egyetemet is megjelöltem.”

Az egyetemi évek alatt a nyári gyakorlatot egy sebészeti osztályon töltötte. Ekkor szeretett bele ebbe a szakágba, és innentől kezdve nem lehetett eltántorítani a döntése mellől. „Amikor beléptem a műtőbe, teljesen más világ tárult elém. Rögtön tudtam, hogy a sebészetet fogom majd választani. Itt tényleg történik valami a beteggel, hiszen műtünk. Ebbe beletartozik az is, hogy sokkal nagyobb a fe-

lelősség, mivel emberéletek múlnak egy-egy döntésen, és ez igen komoly kihívás.”

A rezidensképzés nagyon összetett. A kötelező két év alatt a gyakornokok egy évet töltenek a sebészetben, fél-fél évet pedig a sürgősségin és a balesetin. Egyáltalán nem hálás dolog rezidensnek lenni. „Volt bizonyítási időszak, amikor meg kellett győződnöm a szakorvosokat, hogy tudom, mivel jár ez a munka, és mindezek ellenére vállalom és végigcsinálom. Úgy érzem, mára sikerült beilleszkednem, és egyenlő partnerként kezelnek.”

Egy átlagos nap a klinikán rettentő kimerítő. „Fél 8-kor kezdjük a vizitét az osztályon, ami általában 8 óráig tart. Ezután elmegyünk »referálóra«. Ez annyit jelent, hogy az összes sebész összeül, és a professzor vezetésé-

vel megbeszéli az előző napi ügyeletek eseményeit, az aznapi műtéteket. 8.45-től kezdődnek a műtétek. Általában 2-3 műtét jut egy napra. 4 műtő van nálunk, ami a nap 24 órájában foglalt.”

Már a rezidensek is végznek műtéteket, nemcsak asszisztáló szerepet töltenek be a kórház életében. „Szakorvosi felügyelettel én is végzem már kisebb műtéteket, ilyennek számít például a vakbélműtét, sérvműtét, bélkivezetés, az epehólyagműtét, és még sorolhatnám.”

Biztos sokunkban megfogalmazódik az a kérdés, hogy mi visz rá egy fiatal lányt, hogy ilyen kemény szakmát válasszon. „Nem volt bennem soha olyan szándék, hogy bizonygatni akarom, milyen tökös nő vagyok, és én majd megmutatom, hogy képes vagyok betölteni ezt a munkakört, akárcsak egy férfi. Nem vagyok feminista, nem akarok férfiasan viselkedni. Ugyanúgy megmaradtam nőnek, annak ellenére, hogy ez egy férfiasnak tartott szakma. A legnagyobb hátránya az, hogy az ember nem tud előre tervezni. Ha elhúzódik egy műtét, nem állhatok fel a műtőasztaltól, hogy bocsánat, de

nekem 4 órakor programom van, és mennem kell. Szinte csak aludni járok haza.”

Ezt nehéz volt összeegyeztetni a magánélettel. Párkapcsolatában is adódtak problémák. „Maximalista vagyok, a munkám mellett a háztartásban is igyekeztem mindent megcsinálni. Nem akartam, hogy a párom úgy érezze, háttérbe szorul a munkám miatt, de egy idő után belefáradtam ebbe, ami előbb-utóbb a kapcsolat rovására ment.”

Az orvosok rengeteg tragédiával, megrázó eseménnyel találkoznak nap mint nap, és ez alól egy rezidens sem tud kibújni. „A halállal nem rezidensként találkoztam először, már a nyári gyakorlatok során többször is tanúja voltam. Engem az is rosszul érint, ha a beteg, akit én operáltam, az én hibámon kívül később meghal. Azt nehéz elviselni, hogy nem tudsz mindenkin segíteni, nem tudsz mindenkint megmenteni!”

A szakmához hozzátartozik az is, hogy érzelmileg függetleníteni kell magukat a betegektől, és objektívan hozzáállni egy-egy esethez, amelyhol gyógyulással, hol pedig – sajnos – halállal végződik. Ez sem tűnik egy egyszerű feladatnak. „Én nem vagyok független tőlük, túl empatikus vagyok, ezért szeretnek. Mindegyikünkben azt látom,

akár az én családtagjaim is lehetnének. Sokszor otthon is eszembe jut egy-egy betegem. Volt, hogy betelefonáltam megérdeklődni, mi van az adott illetővel, volt olyan is, hogy nem tudtam aludni, mert egy betegem rosszul volt, és annyira izgultam érte. Teljesen nem tudom függetleníteni magam tőlük, de szerintem nem is kell.”

De persze ennek a szakmának is megvannak a szépségei, amelyekről a fiatal doktornőt hallgatva teljesen elértékenyül az ember. Meghatott az emberek iránti empátiája, szeretete. „A betegek hálája az, amire azt mondom, hogy igen, ez minden fáradságot és munkát megért. És itt nem a borítékokban kifejezett hálára gondolok! Megfizethetetlen az az érzés, amikor egy beteg csillogó szemmel mondja, hogy mindent köszön, amit értettem, vagy hogy megmentettem az életét, és borzasztóan hálás. Sokan mondták, hogy már fél gyógyulás az is, ahogy beszélek velük. Több embertől is kaptam olyan levelet, hogy »Kedves doktornő, biztosan nem emlékszik már rám, de én sosem fogom önt elfelejteni, hiszen önnek köszönhetem, hogy élek...« Nem lehet szavakba önteni az érzést, amikor ilyet kap egy orvos. Hihetetlen!”

Előfordult már, hogy elgondolkozott rajta, mi lett volna, ha mégsem ezt a pályát választja, de Melinda kitart döntése mellett. „Voltak pillanatok, sajnos, amikor úgy éreztem, megbántam, hogy ezt a szakmát választottam, és biztos lesznek is még. Néha elegendem van mindenkiből, például egy nagyon fárasztó ügyelet után, vagy egy rossz fizetés kézhez vétele után. Főleg amikor a médiában meghallom, mások milyen munkával mennyit keresnek. Én hat évet tanultam ezért, és közel sem kapok annyit, mint sokkal kevesebb munkáért más. De mindezek ellenére kitartok a döntésem mellett. Nem akarnék mást csinálni. Boldog vagyok, hogy orvos lehetek, és emberéleteket menthetek!”

BALASI SZILVIA

A SZIRÉNA HANGJA

Mentőzés titkai

A legtöbb ember a Harmadik műszakból vagy valamilyen hasonló műsorból ismeri a mentősök munkáját. De vajon minden úgy van-e, ahogy ott látjuk? Minden mentős ugyanazt csinálja? Csikós Miklós beszélt nekem arról, hogyan is zajlik az élet a mentősöknél.

– Hogy telik valójában egy mentős napja?

– Egy olyan épületet kell elképzelni, ahol minden van: televízió, ágy, kanapé stb. Az állomásvezetők a saját szobájukban, a többiek egy helységben várják a hívásokat. Beérkezik egy hívás, felveszi az, aki kezeli a telefonokat. A hívás a központba megy be, amikor baj van. A központ fogja beosztani, kinek jut az eset, mert tudja, melyik kocsiban hol van, milyen a felszerelése. Ha éppen az állomáson van, akkor odatelefonálnak, és megmondják, hogy ilyen

meg ilyen szintű kocsit szeretnének, erre meg erre a feladatára. Elmondják a címet, a beteg nevét és persze a diagnózist annak alapján, ahogy a telefonon bejelentették az esetet. Abból kikövetkeztetik, valószínűleg mi lehet a probléma.

– Hogy jut el hozzátok ez az információ?

– Van egy csengő, amivel lecsengetnek a mentősöknek. Minden kocsinak van egy kódja, morzejelekből, például öt rövid egy hosszú, az a motoros mentőé. A rohamkocsinál találkoznak, a vezető, az

ápoló, az orvos, és ha nagy a baj, akkor a rohammentős is. Általában GPS-sel szoktak menni, így könnyebb eljutni az esethez. Amikor megérkeznek, mindenki visz magával egy táskát. Ha a beteget be kell vinni a kórházba, akkor valaki visszamegy a hordágyért. Vagy ha eleve tudják, hogy súlyos a helyzet, akkor már viszik az ágyat is. Ha nem nagy a probléma, akkor a helyszínen ellátják, ha az valamilyen épületben van. Viszont ha nem ott van, hanem az utcán, és a beteg mozgatható, akkor beviszik a kocsiba, és ott látják el. Amikor pedig elvégezték a feladatukat vagy visszamennek a mentőállomásra, vagy a közelben kapnak új feladatot.

– Mindig a legközelebbi kórházba viszitek a betegeket?

– Nem. Ha valakit mondjuk a II. kerületben találnak meg, de a lakcíme alapján VII. kerületi lakos, akkor abba a kórházba kell vinni – átkelve az egész városon. Ha nem találnak nála iratot, akkor a megtalálás helyszíne számít. Beviszik az osztályra, és az ottani ügyeletes orvosnak elmondják, mi történt a beteggel, és hogyan látták el addig.

– Mi a dolgot azoknak a mentősöknek, akik teljesítették a feladatukat?

– Mikor visszamennek a kocsiba, beszélnek, hogy végeztek. Ekkor mondják meg nekik, menniük kell-e egy újabb esethez. A kocsiban is van egy menetlevél, ugyanolyan lapocska, mint az állomáson. A központ a GPS alapján tudja, hogy hol a kocsiban. Például Budáról átmennek Pestre, ha ott történt egy eset, és nincsen a környéken más olyan szintű kocsiban, csak ők. Ilyenkor nekik szólnak, hogy menjenek oda.

– Hányan vagytok egy kocsiban?

– Attól függ, hogy milyen kocsiban. Sűrűn általában, ugye, van – kivéve, ha robogó, azon csak mentőtiszt jár. A forgalomban könnyebb közlekednie, kisebb eseteket el tud látni. Van motoros változat is. Az autópályán szoktak menni, ki a balesetekhez, mert ha beáll a közlekedés, ami az Mo-snál a legjellemzőbb, akkor könnyen oda tud menni segíteni. Az úgy szokott lenni, hogy elmegy oda egy motoros mentő, viszi az ellátáshoz szükséges holmit, és utána a környéken biztosítanak helyet a helikopternek. Van olyan kocsiban, amit „kim”-nek hívnak: kiemelt mentők, abban csak egy ápoló van, meg egy sofőr. Aztán

az esetkocsiban, azon ápoló meg orvos. Meg vannak a gyermekmentők – ez egy speciális kocsiban, mivel itt mindent a kisgyerekek méretéhez fejlesztettek ki.

– Hány órát dolgozol egy nap?

– Egy mentős 12 órát dolgozik, de félórával előbb be szoktunk menni. Mert ha mondjuk fél hétkor szólnak, hogy van egy eset, és hétkor lenne járnia le a munkaidő, akkor már a váltás megy ki, mert lehet, hogy félóra alatt nem végeznek.

– A te mentőzéled alatt volt nagyon súlyos krízishelyzet?

– Nem, mert a budai mentőállomáshoz nem tartozik autópálya, így az ilyen esetek nem hozzánk kerülnek.

Persze vannak kisebb balesetek. Koccanások, ahol a motoros kicsavarta a vállát stb. Itt nem az volt, hogy nagy a kapkodás, hanem higgadtan, hideg fejjel tettük azt, amit tennünk kellett. Kisebberetek érnek minket. Például volt egy olyan esetünk, ahol egy nőnek epilepsziás rohama volt. Levittük a kocsiba. Ott mondták nekem, hogy adjak be neki egy injekciót, amitől elmúlik a görcsölés. Csak addig, amíg én kivettem a fecskendő, három rohama volt egymás után. A doki addig tartotta az állát, hogy kapjon levegőt. Akkor szólt, hogy nem injekció lesz, hanem intubáljuk. De mindennek ellenére: csodálatos dolog életet menteni.

KASZAB ESZTER

A FEKETE TÖR TESTVÉRISÉG VILÁGA

A vámpírtörténetek titka

Úgy tűnik, a vámpírok most megszállták az egész világot, s mindenhol új filmek és könyvek jelennek meg róluk. J. R. Ward hatalmas méretekkel rendelkező, divatmániás és szexre éhes vámpírjai igen elterő viselkedést mutatnak az óriási népszerűségnek örvendő *Alkonyat* Edwarjához képest. **Mi sem bizonyíthatná jobban a sikert: a sorozat immár 6. része gazdagítja a könyvesboltok és a rajongók polcait.**

A New York állambeli Caldwellben játszódó történet összetett, több szálon futó eseményeket dolgoz fel. A vámpírok között is léteznek különböző társadalmi csoportok, de a könyv mégis a

Fekete Tör Testvériség harcosaira koncentrál: hat olyan férfira, akiknek megadatott az az erő, amellyel legyőzhetik ellenségeiket, és megmenthetik a vámpírok fajtát.

A két nagy fő hatalom az Omega és az Őrző. De mondhatnám úgy is, hogy a Rossz és a Jó. Míg az Omega alantasokat kreál (valaha emberek voltak, de eladták a lelküket), hogy vérszívókat öljenek, addig az Őrzőt a vámpírok anyjaként emlegethetnénk. Úgy tűnik, hogy a harcnak sosem lesz vége, hisz az alantasok kegyetlensége elég ahhoz, hogy szembeszálljanak a Testvériséggel. A „Fekete Tör” elnevezés a vámpírok legkedveltebb és leghalálósabb fegyverére utal, melyet az éjszakai vadászatok során sohasem felejtenek otthon. Egyetlen szabály létezik a vámpírok és az alantasok között: az emberek előtt rejtve kell maradniuk.

Mind a hat könyv egy szerelmi történet köré épül, de természetesen a Testvériség harcosainak múltját is megismerhetjük. Van, aki nem akarja elfoglalni méltó helyét a vámpírkirályi székben; van, aki több évtizedig rabszolgaként élt, s egy sötét átok kilétére is fény derül. A sorozat leginkább füledt erotikájával ragadja meg az olvasót, és bátran állítom, hogy aki ráérez ennek az ízére, nagyon nehezen tudja letenni a könyveket. Számtalan kérdés fogalmazódik meg bennünk, melyekre nem biztos, hogy az adott kötet végére megkapjuk a választ. A titokzatosság csak fokozza az izgalmakat, és sohasem arra számítunk, ami végül történik.

Vajon az összes magányos vámpírharcos megtalálja az igazi szerelmet? Vajon mindenki túléli az alantasokkal való küzdelmet?

Olvasd el, és mindenre fény derül!

Kötetek:

- *Éjsötét szerető*
- *Síron túli szerető*
- *Megsebzett szerető*
- *Életre keltett szerető*
- *Feloldozott szerető*
- *Megváltott szerető*

KÓNYA LILLA

FEDEZD FEL LATIN-AMERIKÁT!

Láss, hallgass, érezz!

Mexikó, Kuba, Columbia, Venezuela, Brazília... 30 különböző egzotikus, fantasztikus kultúrájú ország. Ez Latin-Amerika. Mit tudsz Közép és- Dél-Amerika államairól? Film, zene, tánc, étel-ital ínycsengések, játék és a fergeteges hangulat, amiből Te sem maradhatsz ki!

Nem sokan mondhatják el magukról, hogy jártak Colombus kontinensének déli területein, de sokan vágyának rá. Miért? Hívogató világ. Az európai emberek számára ismeretlen mentalitás, varázslatos kultúra, hihetetlen csodák várják az arra látogatókat. Szeretnél részese lenni? Kipróbálni ezt-azt? Mit szólnál, ha ennek érdekében nem kellene több ezer kilométert megtenned? Csábító? Jó hír! November 20-22. között Te is részt vehetsz a Latin-Amerikai Filmfesztiválon, sőt a Fesztán is.

A magyar mozikban soha vagy csak ritkán kerülnek vetítésre kis országok művészfilmjei, számunkra ismeretlen rendezők alkotásai. A nemzetek vagy kultúrák fesztiváljai, netalán különleges art mozis programok teszik lehetővé, hogy olykor-olykor betekintést nyerhetünk értékes, de többnyire rejtett művészi kincsek közé. Érdemes bővíteni ismereteinket, nyitni a világ felé, megéri. Érdekesítő előadások, hasznos tanácsok, filmes mű-

helybeszélgetés és remélhetőleg sok-sok kérdés. Ez a Fesztivál más, mint a többi. Nemcsak filmek, de fergeteges buli várja a látogatókat. Vérépszódtó zene, forró ritmusok. Salsa, samba, capoeira, tango... Profi táncosok, ízeletítő és Te. Kipróbálhatod, el-sajátíthatod vagy csak gyönyörködhetsz. Az, aki mozgás helyett valami finomságot ízele szívesebben, jó helyen jár. Mexikói ízek, forró csoki, chilei bor, agave pálinka, argentin steak, rum, némi dohány, szivar és az igazi kuriózumok. Che Guevara, Thalia, Castro, Evita vagy Natalia Oreiro. Rioi karnevál, Nazca-fennsík, inkák és maják, Húsvét-sziget. Te, mit tudsz Latin-Amerikáról? Szeretnél több információ birtokosa lenni? Nemcsak tudni, de látni, érezni? Itt a helyed! Bienvenido!!!

CZENKLI DORKA

INTERJÚ DIEGO SABANÉS FILMRENDEZŐVEL

A világhírnév előtt, a kamera mögött

A spanyol nyelvű filmművészetről sokaknak először Almodóvar, nehezen befogadható, tragikus, neurotikus témák, fülledten búskomor hangulat jut eszébe. Az európai filmek piacán – a tengerentúliéval szemben - sokkal kevesebb akciót, könnyed, gyakran üres vígjátékot találunk. Az európai film az amerikai filmmel összehasonlítva liberálisabb világnézetet mutat, amikor meztelenséget és szexualitást ábrázol, de kevésbé megengedő, amikor erőszakot mutat be. Európában a filmek között gyakoribbak a művészi célú alkotások (művészfilmek), mint Amerikában.

Ezt az irányvonalat képviseli a tavasszal Magyarországra látogatott Diego Sabanés – argentin rendező – is, aki legújabb filmjét, a Hazug emlékeket képviselte a Titanic filmfesztiválon.

„Az ízlés változik az évek során, de alapvetően Fellini, az olasz neorealista rendező és forgatókönyvíró a kedvencem. Később Buñuel,

spanyol-mexikói rendező munkássága is nagy hatással volt rám.” – mondja Diego. Ám rögtön hozzát teszi azt is, hogy munkájuk nem befolyásolta az ő művészetét. Amit az operatőrrel figyelembe vettek a forgatás során, az Polanski pályakezdő művei, különösen az Iszonyat volt.

A Hazug emlékek című

film forgatókönyvével nagyon nehéz volt összeegyeztetni az adott anyagi keretet a jó munkavégzéshez szükséges feltételekkel. „A történet egy különleges házban játszódik, de a film kivitelezéséhez öt különböző helyen kellett forgatnunk, egymástól tizenkét óra távolságban lévő városokban, és ezt nagyon nehéz volt megszervezni. Ezért sokszor nehezen megoldható problémákba ütköztem, a film művészeti és gazdasági oldalán felmerülő kérdésekben egyúttal. De ezeken a szükségleteken túl, úgy gondolom, a legfontosabb a színészekkel való együttműködés és összhang.” A Hazug emlékek egy olyan dokumentarista jellegű játékfilm, ami egy családot, és a családi kötelekeket állítja a középpontba úgy, hogy azok olvasatát a nézők számtalan módon tehetik magukévá. Ehhez szükséges, hogy a színészek jól ismerjék egymást, és hitelesen formáljanak egy „valódi családot” a vásznon.

„A film Julio Cortázar az Argentína aranykorában élt társadalmi körök életét bemutató műveinek sajátos világát éleszti fel. A Hazug emlékek humoros portré egy családról, amely képes elárulni önmagát azért, ami vé válni szeretne.”

TÁLÓS ZSÓFIA

„Örület-projekt”

Bizonyára sokatoknak feltűnik időről időre a HÖK-iroda – azokat a siető alakokat is beleértve, akik igen kevés időt töltenek intézményünkben. Arról a kicsiny, mélyített támaszpontról beszélek, ahol gyengélkedő PC-k és éles koponyák dolgoznak azon, hogy fiatal iskolánkban idővel értékálló, az érdekeiteket szolgáló és szórakoztató dolgok valósuljanak meg. Legtöbben csak a kocsmatúra, a gólyatábor és a bulisorozatok kapcsán gondolnak ránk, mások a szociális támogatás kapcsán kerülnek velünk kapcsolatba.

Eljött az ideje annak, hogy a több éves tapasztalattal rendelkező veteránok és a fiatalabb, de annál ambiciózusabb képviselők feldolgozzák az utóbbi időkben szerzett szakmai élményeket, és elkezdjék alakítani, formálni mindazt, aminek révén eddig dolgoztak.

A Heller Farkas Főiskolával történő egyesülés nemcsak a hallgatókat és az intézményi struktúrát, de a HÖK-öt is érinti, nem csekély mértékben. Lehetőségünk volt a HFF kulcsfontosságú személyiségeivel elbeszélgetni eddigi tapasztalatainkról – erre azért volt szükség, hogy közös élményeink rendre nagyobbak legyenek. Miatán megemésztettük mind-

azt, amit egymástól és azoktól hallottunk, akiket képviselünk, úgy éreztük, eljött a cselekvés ideje, és megkezdtük megtárgyalni a módosítási terveket.

Az egyik legfontosabb módosítás, amelyet érvényesíteni szeretnénk, magával a HÖK szerkezetével kapcsolatos. Évek óta 20 fő kerül be az önkormányzatba a ti szavazataitok alapján, s bár minden alkalommal még több tetre kész, érdemes ember jelentkezett, be kellett látnunk, hogy túl sokan vagyunk. Szeretnénk egy kisebb létszámú csapatot. A bekerülésre továbbra is mindenkinek lehetősége lesz pályázni – egy sokkal letisztultabb, még felkészül-

tebb HÖK-kel kívánunk nekiszaladni a jövő kihívásainak. Ilyenekből pedig lesz bőven, amit annak köszönhetünk, hogy komolyabb elvárásokat támasztunk magunk és az iskola felé. Elhatároztuk, hogy több, színebb programmal próbáljuk a hallgatói sereget összekovácsolni, a hivatali ügyintézésben pedig – ha ez lehetséges –, az eddiginél is precízebben járunk el. Munkánk elősegítéséhez pedig megfelelő eszköztárat kérünk az iskolától.

A másik legfontosabb, hogy komolyabb, profi támogatókat kívánunk szerezni olyan emberek személyében, akik a BKF-en töltött évek alatt szerezték meg azt a tudást, amelynek kapcsolataikat, előrelátásukat köszönhetik. Amennyiben sikerül megegyeznünk, tárgyi és anyagi juttatásokkal könnyítik majd meg a munkánkat és fejlődésünket.

A jövő most egy HÖK-ös szemével nézve örületesen izgató, s tenni fogunk róla, hogy mindenki más is hasonlóan vélekedjen. Legközelebb világosabb, pontos információkkal szolgálunk a szilárduló változásokat illetően.

SZÜCS GERGELY

KOMM' A BKF HALLGATÓI LAPJA 1144 BUDAPEST, NAGY LAJOS KIRÁLY ÚTJA 1-9 BKFKOMM@GMAIL.COM (+361)2733090/1080 • **FŐSZERKESZTŐ:** ÁRGYELLÁN EDINA (EDINA.ARGYELLAN@GMAIL.COM) • **LAPIGAZGATÓ:** FERZSIGÁN A. GERGŐ (FERZSIGAN@GMAIL.COM) • **KÉPSZERKESZTŐ:** MIHÁLYI BARBARA • **SEGÉDSZERKESZTŐ:** POPPER ELIZA, KODÓ TÍMEA • **NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS:** PAPP VIKTÓRIA • **CÍMLAP:** MIHÁLYI BARBARA • **HÁTLAG:** MIHÁLYI BARBARA • **E HAVI SZERZŐK:** ÁRGYELLÁN EDINA, BALÁSI SZILVIA, BÁLINT ZSÓFIA RITA, BÉCSI ORSOLYA, BIRTA BRIGITTA, BREDÁK ALEXANDRA, CZENKLI DORKA, DÁN DOROTTYA, HÉZSER BENEDEK, KÁNCSÁR EDINA, KASZAB ESZTER, KÁRPÁTI JUDIT, KISS SZIMÓNNA, KÓNYA LILLA, PÁDER PETRA, PAPP PÉTER, PINTÉR SZABOLCS, SUSZTRIK ZSÓFIA, SZABADOS TÍMEA, SZÜCS GERGELY, TÁLÓS ZSÓFIA, TRÉBER TIBOR • **FOTÓK:** ÁDÁM GYÖZÖ, MIHÁLYI BARBARA • **OLVASÓSZERKESZTŐ:** FENYVES KATALIN • **NYOMDA:** KAPITÁLIS NYOMDAIPARI ÉS KERESKEDELMI KFT. 4002 DEBRECEN, BALMAZÚJVÁROSI ÚT. 14.

KÉPES ZENE

A videoklipet rendezte: Merényi Dávid

A televízióban, vagy interneten hallgatott zenét mindig képek, kész kisfilmek kísérik. Vagy a videót kíséri a zene? Egy gyengébb hangú próbálkozást felemlíthet, de el is nyomhat egy vibráló, csókokban, ölelésekben, mellekben és combokban tobzódó pár perces film. Ha megnézünk egy tagadhatatlanul amerikai mintát követő videoklipet, abban legalább négyszer cserél ruhakölteményt a tökéletesre alapozott, csillogó hajú-szájú fiatal szépség, dagadnak a statisztáizmok, és biztosak lehetünk benne, hogy az első fél percben begördülő hatalmas, milliárdokat érő kölcsön-import luxusautót még követni fogja egy jacht az Adria vizét hasítva. Várjunk csak... És a zene? Merényi Dáviddal beszélgettem, akinek – saját elmondása szerint – a munkája egyben a szerelme.

– Eredetileg fotós vagy, és videoklipet készítesz magyar alternatív együtteseknek. Honnan jött az ötlet, hogy kipróbáld magad a mozgóképek világában?

– Véletlenszerűen. Éppen képeket nézegettem, és zenét hallgattam otthon, amikor a képnézegető program-

ban véletlenül gyorsítva jöttek egymás után a felvételek. De a zene ritmusához és hangulatához tökéletesen illettek. Ez nagyon megtetszett, és elkezdtem ezzel kísérletezni. Majd Nagy János kiváló zongorista, zeneszerző által komponált Impressziók című művéhez készítettem Nagy Gergővel (akivel egyébként majdnem minden munkán együtt dolgozom) egy film-, illetve videoklipszerű slideshow-t. Ez igazi összművészeti alkotás, részt vett benne a Four Bones harsonakvartett, Karafiáth Orsolya és Palya Bea is... többek között.

– Ez a módszer, miszerint egy mozgó folyamatot több ezer fotóval megörökítesz, és gyors egymásutánban visszaadod velük a folyamatosság érzését, láthatóan megragadott. Péterfy Bori Hajolj bele a hajamba című számához is így készült a videó, ugye?

– Így van. Ez kb. 5000 képből áll össze. Valójában magam sem tudom, hogy mennyi, rengeteg kép kellett ahhoz, hogy tényleg dinamikus, izgalmas munka legyen belőle.

– Feltételezem, Borival sokat dolgoztok és ötleteltek együtt, mivel férj és feleség vagytok, mégsem te készítetted az összes klipjét. Például a Dél-előttök a kádban grafikusmesezerű videóját sem. Ezek szerint vannak olyan témák, amiket nem akarsz, vagy nem tudnál kivitelezni?

– Nem erről van szó. Jobb, ha egy zenekarnak többféle klipje van. Mi az újabb és újabb ötletet a lehető legjobb módon igyekszünk megjeleníteni, úgy hogy az szakmailag is megállja a helyét, illetve ne váljon unal-

masszá a tartalom. Hogy az emberek ne telessék mindent egy skatulyába, az alapján, hogy ugyanúgy néz ki, mint az előző. Sokszor egy-egy új technológiát akarok kipróbálni, amire azelőtt még nem volt lehetőség, és ha jön egy szám, amihez illik, akkor nagyon lelkesít, hogy valóra válik egy azelőtt fejben motoszkáló terv.

– Mi volt a legutóbbi ilyen motoszkáló ötlet, amelyet sikerült elcsípned és megvalósítanod?

– A Téged nem vonatos videója. Gács Tamás rendezőtársammal egy, a műszaki fotózásban használt lencsével dolgoztunk, ami nagyon izgalmas volt. A makettekét és a makettszerű valóságos elemeket így nagyon közel hoztuk egymáshoz. Alig megkülönböztethetők ezzel a technikával.

– Gondolkodsz külföldi, illetve más zenei stílustávlatokban?

– Persze. Habár nem vagyok jártas a house zene berkeiben, ettől függetlenül szeretem, és érdekes ezzel a stílussal is dolgozni. Most éppen egy reklámsorozatot csinállok a Rewindnak (egy már tíz éve minden szerdán működő partisorozat). Ennek az érdekessége a konferanszié: egy 60 év körüli aktív pornósztárnő. Ennek

kapcsán kaptam egy felkérést Riva Starrtól, egy angol DJ-től, hogy készítsék nekik videoklipet.

– Gondolom, azért a jövőben sem hagynád magára a magyar underground zenei szférát.

– Sőt: az a célom, hogy segítsek a magyar zenekaroknak, illetve hogy a már jól összekovacsolódtam, elég komoly szakmai tudással rendelkező stábomnak munkát szerezzek. Egy külföldi, nagyobb jelentőségű munkalehetőség mindkét céltomban előrelendítene. Magyar viszonylatban sokat segítené a csapatom technikai fejlesztésén egy átlagos – például angol klipre fordított – összeg, illetve kompenzálná a hazai együttesekből származó jövedelem hiányzó – részét. Itthon ugyanis megpróbálunk minél alacsonyabb költségvetéssel kijön-

ni, ugyanakkor minden profi munkának megvan az ára...

– Melyik a kedvenc munkád? Van olyan, amire kevésbé vagy büszke?

– A Kispál Többiekől című számára 2 napunk volt, hogy összedobjuk a klipet, ami normális esetben 2 hét szokott lenni. Az első ötletet az együttes számára elég megterhelő lett volna, ami lett, az végül számomra nem elég kiforrott. A kedvencem pedig az Ópiumhoz készített videó.

– Van valaki, akivel nem szívesen dolgoztál együtt?

– Nem, eddig mindig mindenki odatette magát és együttműködött. Szerencsére remek emberekkel dolgoztam csak. Jó, hogy mindenkinek egyaránt fontos az, amit csinálunk. Az együtteseknek ez reklám, nekünk meg szerelem.

TÁLOS ZSÓFIA

AZ ÉLETÜNK SZÁMOKBAN

Emberek mögött

A Föld lakosságának 0,7%-a mindig részeg. Ráadásul évente 30.000 tablettát szedünk be gyógyszer gyanánt. Ez csupán néhány azokból az adatokból, amelyeket az életvitelünkből számoltak ki. Egy élet alatt többszáz milliószor pislogunk, viszont ezek a pillantások hamar elrepülnek. A kérdés csak az, hogy gondolunk majd vissza ezekre.

Ha az elfogyott cigarettákat leosztjuk az összes emberre, akkor egy ember átlagosan egy évben 3260 darab cigarettát szív el egy évben, amely körülbelül 172 dobozt jelent.

A magyarok átlagosan 11-12 liter tiszta szeszt fogyasztanak, illetve átlagosan egy évben 6,9 liter bort vagy mustot isznak meg. Az alko-

hol 10% - a vesén és a tüdőn keresztül hagyja el a szervezetet.

Egy ember szíve hetven év alatt megközelítőleg 2.649.024.000-szor dobban meg.

Egy átlagos ember egy évben körülbelül 120 napnak megfelelő időt tölt alvással.

Életünk során körülbelül 50 tonna ételt veszünk magunkhoz. Csokoládéból évente átlagosan 8,2 kg-ot fogyasztunk, amelyből fel lehetne építeni akár egy kisebb házat.

Leginkább az ételfogyasztásból kifolyólag 4239 tekercs wc-papírt használunk el egy esztendő alatt. Ezzel a mennyiséggel több, mint 350-szer fedhetnénk le az Eiffel tornyot az aljától a tetejéig.

Megközelítőleg 7163-szor fürdünk, amelyhez 1 millió liter vizet folyatunk ki a csapból. A hajunkat 11.500-szor mossuk meg. 656 db szappant, 198 flakon samponot, 411 flakon testápolót, 37 üveg parfümöt, 25 üveg körömlakkot, 276 tubus fogkrémet, 78 fogkefét és 11 ezer darab tamponot használunk el. Az utóbbiak zömét inkább a nők.

Egy átlagos embernek száz-

ezer szál haja van. A vörös hajúaknak körülbelül 90 ezer, a szőkéknek 140 ezer, a barnáknak a kettő közötti érték. A legtöbb embernek 50-100 szál haja hullik ki naponta. Egy hajszál annyira erős, hogy akár 3 kg-ot is elbír.

A körömágyból kinövő körömnek fél év kell ahhoz, hogy elérje az ujj végét. A kéz körmei havonta megközelítőleg 4 mm-t nőnek, míg a lábon csak 2 mm-t.

A legelterjedtebb fertőző betegség a nátha. A legelterjedtebb, nem fertőző betegség a fogínygyulladás, amelyet kevés ember kerül el.

Az idegrendszerünk 300 km/óra sebességgel küldi az üzeneteket, egy tüsszentés sebessége pedig elérheti a 150 km/órát.

A mosolygáshoz 17 izmot használunk, a homlokráncoláshoz 43-at. A járáshoz csaknem 200 izmot veszünk igénybe.

Az emberiség 88%-a jobbkezes.

A nők kétszer gyakrabban pislognak, mint a férfiak, viszont a férfiak gyakrabban színtévesztők.

Az emberi orr egymás után maximum 3-5 illatot tud megkülönböztetni, utána elfáradnak a szaglólóham idegsejtjei.

A szánkat naponta akár 15 ezerszer is kinyitjuk és becsukjuk.

A rendszeres edzés során a sportolók szíve megnagyobbodik és megerősödik, fala akár 30%-kal megvastagszik.

Annak az esélye, hogy két ember DNS felépítése megegyezik 1:10.000.000.000, azonban génkészletünk mindössze 0,2-0,4%-ban tér el egymástól.

A zenészek hallóközpontjának szürkeállománya 130%-kal nagyobb lehet, mint azoké, akik nem zenélnek.

Az emberi test megközelítőleg 60 milliárd sejtet tartalmaz, amelynek mindegyike tízezerszer annyi molekulát tartalmaz, mint a Tejút összes csillaga.

Egyenként 40 tonna szemetet termelünk. Ez egy átlagos ember súlyának majdnem hatvanszerese.

Évente 317 km-t gyalogolunk, ami azt jelenti, hogy egy élet alatt elgyalogolhatnánk Ausztráliáig és vissza. Autóval ugyanennyi idő alatt eljuthatnánk a Holdig és vissza.

Az ember bőrét csaknem egymillió szőrtüsző borítja.

Átlagosan háromszor leszünk szerelmesek és az emberek 70%-a legalább egyszer meg is házasodik. Hozzávetőlegesen mindenkinél 11,5 évnyi házassággal számolhatunk

Életünk során közel 8 évet töltünk tévézéssel, kevesebbet, mint olvasással. Az emberiség csupán 40%-a olvas könyveket, holtott csak 3%-a nem tud olvasni.

Egy átlag ember szókinccse 25.000 szóból áll. Naponta körülbelül 4300 szót mondunk ki, azaz életünkben átlagosan 123.752.000 szót hagyja el a szánkat.

Mielőtt távoznánk az örök vadászmezőkre, átlagosan 1700 ismerősünk lesz. Ha csak azokat vesszük figyelembe, akiknek tudjuk a nevét és az elmúlt két évben felvettük vele a kapcsolatot, akkor egyszerre csak 300 embert ismerünk.

ÁRGYELLÁN EDINA

A budnight ÉS A HFFSOCIALCLUB BEMUTATJA

THURSDAY SESSION

MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN

dokkcafe
— new edition —

MAMMUT 2 ILEMELET INFO: 06 30 43 63 666

DJ MILLER

ITALAKCIÓK + WELCOME DRINK ÉJFÉLIG

A BELÉPÉS ÉJFÉLIG BKF-HFF DIÁKIGAZOLVÁNNYAL ÉS HÖLGYEKNEK DIJTALAN.
KÜLÖNBEN DIÁKIGAZOLVÁNNYAL 8000 FT. DIÁKIGAZOLVÁNY NÉLKÜL 12000 FT
VACSORALEHETŐSÉG

INFO: WWW.BUDNIGHT.HU

FREE.HU

CLUB.INFO.HU

budnightpoker

PARTYNEWS.HU

CIPŐSDOBOZ AKCIÓ 2009!

Az Önhöz legközelebbi cipősdoboz gyűjtőhely:

IDÉN A KOMM' IS SEGÍT A RÁSZORULÓKON!
DECEMBER 8-9-10- ÉN GYŰTŐHELYEKET ÁLLÍTUNK FEL A NAGY LAJOS KIRÁLY ÚTJÁN,
A RÓZSA UTCÁBAN ÉS AZ EGRESSY ÚTON IS.
RÉSZLETEK HAMAROSAN A PLAKÁTOKON!

A Baptista Szeretetszolgálat

ebben az évben is legalább tízezer

rászoruló, nehéz sorsú gyermek megaján-

dékozásához várja az Ön segítségét! Csatlakozzon Ön is kez-

deményezésünkhöz, hogy **a karácsony valóban ünnep lehessen**

minden gyermek számára!

1. Miután beszerezte az ajándékozásra szánt tárgyakat, keressen egy jó állapotban lévő, üres cipősdobozt!

2. Döntse el, hogy hány év körüli fiúnak vagy lánynak szánja ajándékát!

3. A cipősdobozt tölts meg ajándékokkal: kisautók, labdák, babák, plüssálatok, jójók, világító vagy hangot adó játékok (extra elemmel!).

Hasznosak lehetnek az iskolai eszközök: tollak, ceruzák, számológépek, zsírkréta, kifestők, jegyzetömbök. Higiéniai eszközök is jól jöhetnek: fogkefe, fogkrém, szappan, fésű. Egyéb: cukorkák, nyalókák, rágó, napszemüveg, pólók, játék ékszerek, hajgumik, óra, kis képeskönyv! Kedves lehet még: egy családi fotó néhány üdvözlő sorral, jókívánsággal...

A cipősdobozba ne tegyen: agyonhasznált, megunt játékot, ruhát, könyvet, agresszivitásra készítő képeket, játékokat: játékpisztoly, kés, pc-játék. Konzervet, romlandó ételeket: gyümölcsöt. Folyékony dolgokat: sampont, testápolót; gyógyszereket; törékeny tárgyat: tükröt, porcelánbabát, erotikus vagy pornográf tartalmú újságokat, eszközöket, tárgyakat, semmilyen alkohol tartalmú italt!

4. Az elkészült ajándéksomagot csomagolja be színes csomagolópapírral, (lehetőleg külön a tetejét és külön az alját), majd ragassza le átlátszó cellux ragasztó szalaggal!

Ajándékát leadhatja a budapesti vagy vidéki gyűjtőhelyek egyikén, melyek helyszínéről, nyitva tartásáról itt olvashat: www.ciposdoboz.hu, vagy hívhatja nem emelt díjas telefonszámunkat: **30/4444-820**. Kérdéseit, észrevételeit e-mailen is várjuk: ciposdoboz@baptistasegely.hu.

kulcs: <csavaranya meghúzására, meglazítására való> szakny csá-
varkulcs; <csavaranya befogására, forgatására való, állítható>
franciakulcs; <korcsolya felszereléséhez haszn.> korcsolyakulcs
| <jelrendszer megfejtésére haszn.> jelkulcs | <hadászati>
szakny is kulcspon t | vminek a ~a v. a nyitja | beadja a ~ot:
meghal

kulissza: <t.é.> díszlet | a ~'k mögött: a színpalak m.